

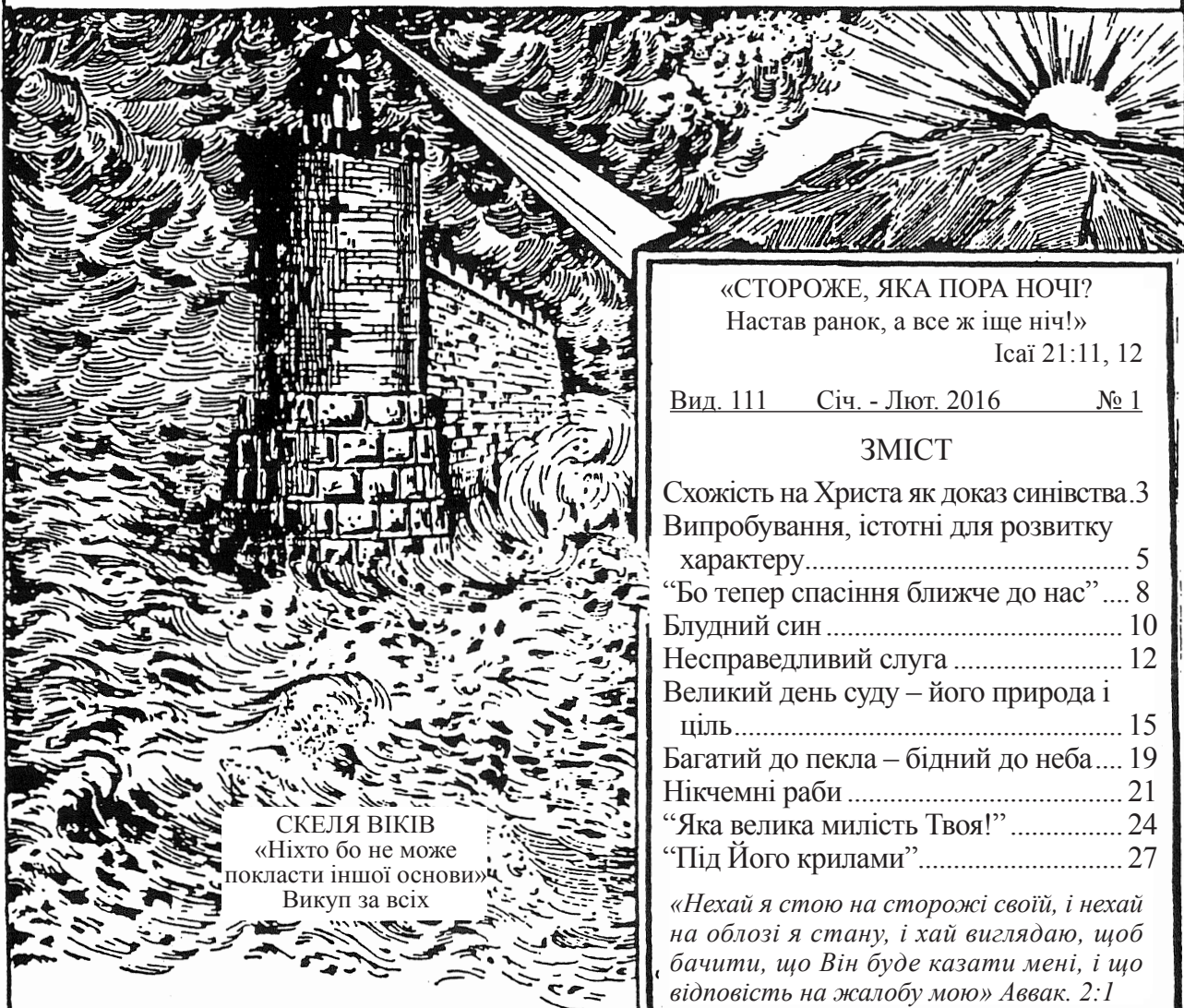
ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?
Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 111 Січ. - Лют. 2016 № 1

ЗМІСТ

Схожість на Христа як доказ синівства.	3
Випробування, істотні для розвитку характеру.....	5
“Бо тепер спасіння ближче до нас”	8
Блудний син	10
Несправедливий слуга	12
Великий день суду – його природа і ціль.....	15
Багатий до пекла – бідний до неба....	19
Нікчемні раби	21
“Яка велика милість Твоя!”	24
“Під Його крилами”	27

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викупу – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛИФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіяко будуть підтримувати

цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890

м. ЛЬВІВ, 79058

СХОЖІСТЬ НА ХРИСТА ЯК ДОКАЗ СИНІВСТВА

*“Хто ж говорить, що в Ньому перебуває,
повинен так ходити, як Він ходив”
(1 Івана 2: 6, Кул. НП).*

Щоб перебувати в Христі, спочатку треба увійти в Нього. Це наводить нас на думку про Тіло. Святе Письмо скрізь показує, що Церква є цим Тілом, Головою якого є Ісус. “Його дав найвище за все, за Голову Церкви, а вона Його Тіло”. В Євангельському віці деяким особам дано запрошення належати до цього Тіла Христа. Є тільки один шлях, яким можна увійти в це Тіло. Дверима є жертва, хрищення в смерть Христа. Ми прийняті тільки завдяки відмові від власної волі і прийнятті замість неї волі Бога. Ми зобов’язуємося йти слідом за Ісусом, бути Його послідовниками, Його учнями. Ми поховані з Ним і підвелися, щоб ходити в новизні життя (Рим. 6: 4).

Однак недостатньо зробити такі кроки, недостатньо одержати святий Дух і недостатньо того, що Отець нас прийняв. Ми повинні упевнитися, що далі перебуваємо в Христі. Запитаймо себе, чи в нас є випробування, спільні для всіх, хто пов’язаний з Ісусом? Одним зі шляхів переконатися, що ми перебуваємо в Ньому, є усвідомлення, що ми Його любимо, іншим – знання, що ми далі є в згоді з Божим Словом. Третім шляхом є те, що ми не маємо власної волі, а тільки волю Господа. Ще інший шлях – мати Його мир у серці та житті як керуючий та контролюючий вплив.

САМОГО ВИЗНАННЯ НЕДОСТАТНЬО

Багато хто говорить, що він є членом Тіла Христа, але не дає доказу, що він – Його. Наш вірш говорить, що кожен, хто каже, що він є в Христі, повинен ходити так, як Він ходив.

А як ходив Учитель? Він щодня жив у згоді з волею Небесного Отця, був цілковито їй підкорений. А це означало жертву до смерті – жорстоку смерть на хресті.

У кому є Господній дух, кого контролює Його воля, той є членом Тіла Христа і буде намагатися ходити згідно з цим зразком, виконувати волю Бога у всьому. Це означає ходити свято, бути повністю відданим Богу та чинити спротив гріху. Хто посвятився Богу, той чинитиме спротив кожній грішній речі, бо Бог і гріх – антагоністи. Бог відстоює власну праведність, а гріх є ламанням праведності (1 Ів. 3: 4). Хто ходить так, як ходив Ісус, той є в згоді з Божественним Словом та Божественною волею. Не треба довіряти, як це роблять інші, власним уявленням, власним переконанням про правильне і корисне. Слово Господа повинно пробувати в нас і керувати нашим життям. Ісус казав: “Бо Я з неба зійшов не на те, щоб волю чинити Свою, але волю Того, Хто послав Мене”, – що “в звої книжки про Мене написано”. Так само має бути з нами. Ми повинні перебувати в Ньому, ходити в Ньому, охоче робити все, що “в звої книжки написано”, а не тільки примушувати себе, кажучи: “Я мушу обрати цей шлях”, адже сказано: “Твою волю чинити, мій Боже, я хочу, і Закон Твій у мене в серці” (Пс. 40: 8, 9).

ДОКАЗИ СИНІВСТВА

Всі, хто прийняв Христа, кажуть (принаймні загально), що вони – сини Бога, що Христос є їхнім Старшим Братом, і вони належать до великої сім’ї, яку Бог вибирає з людських синів. Вони вважають себе спадкоємцями з Христом у великому Царстві, яке має прийти.

Але не всі, які називають себе синами Бога, ними є, хоча багато хто так себе називає. Статистика подає про чотириста мільйонів так званих християн, та навряд чи багато з цих чотирьохсот мільйонів є синами Бога. Апостол Павло звертає нашу увагу на факт, що оскільки ми не можемо читати серце, ми повинні дослухатися до того, що інші виражають словами і поведінкою. Але слова це ще не все. Знаємо, що сини Бога повинні бути ведені Його Духом. “Бо всі, хто водиться Духом Божим, вони сини Божі”.

Що таке Дух Бога? Передусім це дух Правди, дух святості, дух справедливості, дух любові. І ті, які є Божими дітьми, зачатими Його святим Духом, обов'язково покажуть, що вони є в згоді з цим загальним Духом Бога. Якщо вони ходять у неправедності, не прикладають жодних зусиль, щоб чинити опір грішним нахилам у собі, якщо вони віддають перевагу неправді перед Правдою, їхні плоди засуджують їх, бо Бог відстоює Правду, і відзеркалення Його ми бачимо в Ісусі Христі.

Хто має Дух Бога, той прагне жертвувати собою, щоб служити Правді. Він любить Правду і покаже це через Дух любові та запалу. Сатана є уособленням гріха, заздрості, ненависті, злоби, суперечки. Натомість плодами Святого Духа є праведність, любов, радість, мир. Скрізь, де ми бачимо вчинки диявола, ми маємо підставу сумніватися, чи така особа є Божою дитиною. Ті, які хочуть бути синами Бога, повинні відкинути і перемогти дух заздрості, дух ненависті, дух злоби, дух протистояння Правді, дух неправедності.

Але навіть при найкращих зусиллях можна далі знайти у своїй плоті нахили до гріха, які створюють багато клопотів. Однак треба набратися відваги зі запевнень Святого Письма, що Господь дивиться на серце. Так само ми повинні розсуджувати про інших – за їхніми намаганнями, намірами. Скрізь, де є Дух Бога, там є дух любові. А цей дух викликатиме бажання відшкодувати збитки, якщо ми вчинили зло або потрапили в оману. Це свідчитиме, що не наш дух, не наша воля спричинили зло, а ми на якийсь час просто заплуталися. Але той, хто продовжує діяти

за своїми природними нахилами, не показуючи, що він іде в правильному напрямку або служить Правді, має підставу сумніватися, чи він є Божою дитиною.

ЯК МИ МОЖЕМО ХОДИТИ ТАК, ЯК ВІН ХОДИВ

Думка апостола, мабуть, полягає у тому, що всі, які називають себе Господніми послідовниками, християнами, повинні старатися, щоб їхня поведінка в житті відповідала їхнім словам. Слово “учень” означає “той, хто йде слідом”, як школяр, що дивиться на вчителя. Ми вважаємо Христа нашим Відкупителем, а також нашим Взірцем, нашим Наставником у тих славних речах, які Отець запросив нас розділити з нашим Спасителем. Тому, якщо ми кажемо, що перебуваємо в Ньому, то ці слова повинні знайти виконання в нашій поведінці в житті. Ми повинні ходити так, як Він ходив.

Але ми недосконалі – то як це зробити? Відповідь у тому, що ми “не в тілі, але в дусі”. Бог не дивиться на нашу недосконалу плоть. Як Нові Створіння, ми не є тілесними істотами, а духовними. Апостол у нашому вірші говорить про поведінку, яку Учитель показував після Свого посвячення. Він ходив цим шляхом три з половиною роки, ходив не за плоттю, а за Духом. Так само ми. Ми ходимо не за плоттю, а як Нові Створіння. За плоттю ми вважаємо себе мертвими, і такими нас вважає Господь. Тож якщо ми мертві для плоті, то не повинні ходити за потягами плоті.

У своєму щоденному житті ми повинні ходити так, як ходив Господь. Ми повинні любити все, що добре, і уникати всього, що погане. Ми повинні ходити якомога точніше слідами нашого Господа і Зразка. У недосконалому тілі ми не здатні ходити так досконало, як Ісус, бо Він був досконалий у плоті, а також у дусі. Але ми повинні ходити так, як Він ходив – тією ж стежкою, у тому ж напрямку, до тієї ж славної мети, до якої Він ішов. Якщо ми будемо так робити, якщо будемо вірні день за днем, то, за Його благодаттю, здобудемо таку ж надзвичайно велику нагороду.

ВИПРОБУВАННЯ, ІСТОТНІ ДЛЯ РОЗВИТКУ ХАРАКТЕРУ

*“З великою радістю приймайте, браття мої, коли впадаєте у різноманітні спокуси”
(Якова 1: 2, Гиж.).*

Всі, яких Господь покликав у Євангельському віці, є покликані “високим покликом” (Фил. 3: 14), “небесним покликанням” (Євр. 3: 1), як його називає апостол Павло. Це – покликання до участі з Ісусом у Його славі, честі та безсмерті. Але саме покликання не є вирішенням справи, а тільки запрошенням на певних визначених умовах. Ми покликані не тільки до праведності, але й до того, щоб йти слідом за Учителем дорогою страждання і самопожертви. Це – єдині умови, на яких хтось є прийнятий як учень Христа. Ми розуміємо, що, згідно з Писанням, в Тисячолітньому віці світу будуть запропоновані інші умови Божого прийняття. Натомість зараз не пропонуються інші умови, окрім тих, щоб стати послідовниками і учнями Ісуса, щоб ходити так, як Він ходив.

Апостол Яків дає зрозуміти, що цих послідовників Христа можуть охопити спокуси, в які вони впадуть як у пастку. Як ворог на війні ставить пастки, так великий противник розставляє пастки і силця для нас. Він намагається спантеличити наш розум і відвести від правильних уявлень про правду та праведність. Треба бути дуже уважним, щоб уникнути цих силець. І все ж, навіть уважні можуть потрапити в пастку.

Апостол каже, що ми повинні радіти, коли впадаємо у різні спокуси. Це не означає, що ми повинні радіти, коли впадаємо у гріх під час спокуси, але ми можемо радіти, коли несподівано потрапляємо в спокусу. Сама спокуса не є гріхом. Якби ми могли тримати в розумі, що кожна спокуса, кожне випробування, кожне переслідування, кожен клопіт у житті, дозволений на тих, які уклали угоду жертви з Господом, має намір випробувати нас, засвідчити нашу любов, переконатись, що наші характери утверджені, закорінені і основані у праведності та збудовані в любові, всі ці випробування, труднощі та спокуси постали би перед нами в новому світлі, дуже допомогли би боротися доброю боротьбою віри і перемогти. Коли ми несподівано опиняємось у спокусі, випробуванні, ми

повинні сказати: “Якщо через ці спокуси, через ці випробування Господь прагне упевнитися в моїй любові і відданості до Нього, то якими б дріб’язковими або значними вони не були, я намагатимусь дбайливо скористатися з них, як зі сприятливих нагод, щоб показати моєму Господу повноту любові і відданості Йому та Його справі. Я повинен вести добру боротьбу проти цього – проти світу, плоті та диявола – якою б не була причина, яка створила пастку.

Так дивлячись і сприймаючи, ми можемо радіти в кожному такому випадку. Кожне випробування і кожні труднощі стануть благословенням, оскільки ми, передусім, матимемо можливість показати Господу, що будемо відстоювати Його справу і наше становище як слуг, і не підемо на поступки. Ми можемо радіти також, знаючи, що у таких випробуваннях наш характер ставатиме більш кристалізованим (якщо ми перемагаємо), що Господь не дозволить нам впасти в жодну спокусу, яку б Він не обернув для нашого благословення, якщо ми цілковито віддані. Частіше довіряймо словам апостолів: “З великою радістю приймайте, браття мої, коли впадаєте у різноманітні спокуси [peirasmós]” (Гиж.). “З того радійте, навіть якщо тепер належить бути трохи засмученими всілякими напастями [peirasmós – спокусами], щоб випробування вашої віри, набагато ціннішої від золота, – яке гине, хоч і гартується вогнем, – було на похвалу і славу, і честь в об’явленні Ісуса Христа” (Тур.). “Блаженна людина, яка витримає спокусу [peirasmós], бо, будучи випробуваною, одержить вінець життя, який обіцяв Господь тим, які люблять Його” (Дерк.). “Теперішнє легке наше горе достачає для нас у безмірнім багатстві славу вічної ваги”, якщо його правильно сприймати і якщо правильно навчитись від нього (1 Петр. 1: 7; Як. 1: 2, 12).

“ХТО ВИТЕРПИТЬ”

Маємо запевнення, що ті, які люблять Господа і за це отримують Царство, це ті, чия любов пройде випробування у пробах та спокусах на шляху. Хто не любить Господа всім своїм серцем, в кому власне “я” або інший ідол

займає перше місце, той буде зведений світом, плоттю або противником до якоїсь форми бунту проти Божественного Слова або Божественного провидіння. Він матиме плани та теорії, яким віддаватиме перевагу над Господнім Планом. Але якщо їх проаналізувати, то, як правило, виявиться, що вони ґрунтуються на самолюбстві, амбіції та злomu душі заздрості, ненависті тощо. Господній провід і Господні слова втрачають для таких осіб свою привабливість, і вони, відповідно, гублять своє зацікавлення. Як ті, які відвернулися від Господа у першому приході, кажучи: “Жорстока це мова!” – так і ці більше не ходять із Ним.

Як бувають нетривкі та крихкі матеріали, так є матеріали, що містять волокна, є міцними та стійкими. Господь вибирає для Себе характери, які мають сильні, стійкі риси – мужність, витривалість, довготерпіння тощо. Тих, які тримаються близько Господа, не можуть відтягнути від Нього жодні хитрощі та лукавства противника. У своєму серці вони цілковито Господні – не свої; вони йдуть скрізь, куди їх веде Господь, бо в них немає іншої волі, окрім Божої. Вони готові йти за Господом вузьким шляхом випробувань, дисципліни та труднощів у теперішньому житті, і згодом, як Він сказав, “в білій зо Мною ходитимуть, бо гідні вони” (Об. 3: 4).

Хто уникає всіх випробувань, спокус та труднощів, той має всі підстави сумніватися, чи він справді споріднений з Богом як син. Коли б він був сином, Господь обов’язково вважав би за потрібне дати йому випробування та труднощі. Якщо ж він їх не має, то повинен йти до Отця і упевнитися, чи з його боку немає якої завади, упевнитися, що він є у властивому стані, в якому може приготуватися до Царства. “Бо Господь, кого любить, того Він карає, і б’є кожного сина, якого приймає” (Євр. 12: 6).

НЕВДАЧІ – “СХОДИНКИ ВГОРУ”

Всі радітимуть, коли випробування закінчатся і ми будемо прийняті як переможці, щоб ділити з Господом Його престол. Але терпеливість, довіра та любов спочатку повинні виконати працю очищення в нашому серці, роблячи нас м’якими, покірливими і слухняними Богу. Нехай добра праця продовжується! Радіймо,

якщо наші випробування зробили наш характер міцнішим, більш смиренним і Хриstopодібним, більш уважним до наших вад та недоліків, більш пильним і наполегливим у наших намаганнях виправити їх наскільки це можливо.

Навіть конфлікти, в яких ми здобули тільки часткову перемогу, можуть стати благословеннями для нас. Навіть у тих труднощах, в яких ми зазнали повної невдачі, може прийти (через упокорення і біль від поразки) зміцнення нашого характеру, тверда рішучість більше пильнувати в цьому напрямку і більш палка молитва про Господню благодать для підтримки, потреба в якій ще глибше закарбувалася на нашому серці. Отже, навіть невдачі можуть стати “сходінками”, якими ми піднімаємось до Бога і до неба. Тільки через великі утиски можна взагалі увійти в Небесне Царство. Тому, якщо Господній народ бачить, що він є у спокусах, утисках, він повинен відчувати радість замість пригнічення, кажучи: “У мене є докази, що Господь готує мене до місця в Царстві”. Це повинно принести відвагу боротися доброю боротьбою проти світу, плоті та противника. Плоть страждає, але новий розум, нова воля має радість, і Нове Створіння може радіти, знаючи, що ці випробування є на добро, а не на шкоду (1 Петр. 4: 13).

ШЛЯХ ДЛЯ ВТЕЧІ

Разом із кожною спокусою Небесний Отець пропонує шлях для втечі. Тому коли ми опиняємось в труднощах, ми повинні казати: “Небесний Отець дозволяє це випробування, і Господь Ісус допоможе мені. Я радий, що Господь не дасть мені впасти, бо Він обіцяв, що все буде мені на добро”.

Наш вірш виразно говорить, що ми повинні уважати за велику радість, коли впадаємо у спокуси, а не тоді, коли входимо в них поступово. Ми не повинні шукати спокус. У нашому деградованому стані і стані тих, хто довкола, при наявності противника, який прагне завдати нам шкоди, ми знаємо, що матимемо вдосталь спокус навіть не входячи в них. Але коли ми впадаємо в спокуси, то повинні казати: “Я борюся, але Господь це дозволив, тому з цього повинно прийти для мене якесь благословення”. Не треба недооцінювати навіть ті спокуси, які

приходять через необачність. Деякі найбільші уроки дбайливості стали наслідком нашої недбалості.

Наша радість переважно залежить від вивчення Слова і нашого знання про цінні обітниця, які містяться в ньому для тих, хто перемагає. Господь шукає тих, хто здатний витерпіти запеклу боротьбу страждань, хто зносить її терпеливо, навіть якщо спокуси тривають довго і утиски стають все більш суворими. Та коли б вони втратили віру, всі їхні попередні добрі постанови та відстоювання того, що правильне, не зробили б їх переможцями.

Ці випробування мають на меті розвинути в нас терпеливість, щоб ця риса глибоко укоренилася. Ми будемо характер на всю вічність, і терпеливість не можна розвинути і зберегти інакше, як тільки через повторні труднощі, проби – через нашу рішучість раз за разом ставати міцнішими і стійкішими у виробленні характеру на подобу нашого Небесного Отця і нашого Господа Ісуса Христа.

СЛОВО ПЕРЕСТОРОГИ

Для тих, хто входить до цієї помазаної громади, хто намагається здобути славу, обіцяну вірним послідовникам Христа, апостол Петро дає слово перестороги. У першому розділі свого Другого Послання він наполягає, щоб Церква, приготівляючи характер, додавала одну рису до іншої і могла стати придатною до славних речей, які Бог обіцяв вірним. Він виділяє віру як першочергову рису. До неї, каже він, ми повинні додати стійкість, знання, терпеливість, самовладання, побожність, братню ввічливість і широку, повну доброти, любов до всіх людей. Причина, чому, за словами Святого Письма, наш суд має бути на основі нашої віри, полягає в тому, що доки ми у плоті, ми ніколи не зможемо робити діла, які Бог здатний схвалити.

Бог схвалює тільки Нове Створіння. Проявляючи віру і показуючи відданість, ці Нові Створіння можуть подобатися Йому і випрацювати відповідний характер, до якого Він заохочує у Своєму Слові, розвиваючи плоди і благодаті святого Духа. “Роблячи так, – каже апостол, – ви ніколи не спіткнетесь. Бо щедро відкриється вам вхід до вічного Царства Господа нашого й Спасителя Ісуса Христа”.

Віра потрібна весь час. Без віри ми б не мали відваги йти далі. Якщо в нас немає віри, то яким може бути джерело заохочення? Спіткнутися, мабуть, означає – як про це згадано в наведеному вірші (2 Петр. 1: 10) – втратити становище, до якого ми запрошені і на запрошення до якого відгукнулися. Ми покликані до співспадкоємства з нашим Господом. Якщо будемо слухняні Слову Господа і навчені як слід труднощами в Школі Христа, ми здобудемо Його похвалу, бо “вірний Той, Хто вас кличе”. Якщо ж ми спіткнемось, то тільки через невдачу з нашого боку. Якщо ми перестанемо розвивати характер, ми не зможемо досягнути Царства.

ПРИЧИНИ СПОТИКАННЯ

Серед тих, хто спотикається, дехто спотикається більш серйозно. Ті, які не йдуть вперед, отримують певні випробування, які визначають, чи вони повернуться до світу, чи будуть продовжувати йти вузьким шляхом. Деякі зазнають невдачі, бо проявляють недостатньо запалу. Їм доведеться перейти крізь великі утиски. Якщо ці труднощі приведуть їх до повної відданості Господу, їм буде дано вічне життя, але не на такому високому рівні, як у випадку, коли б вони показали запал до Господа, віру, активність та наполегливість у виконанні Господньої волі.

Через відсутність запалу до Господньої служби або через виховання в собі духа гіркості можна погіршити своє становище, аж врешті стати ворогом Господа, маючи більше любові до гріха, аніж до праведності. Як опонент Бога така особа зазнає повної невдачі. Але якщо хтось спіткнувся тільки тимчасово, а потім перемагає у випробуваннях, які Господь дозволяє на нього, він, показавши свою відданість Господу, повністю повернеться до свого становища. Хто впаде цілковито, той ніколи не повернеться. Він втратить усе. Він пожертвував свої людські надії ще до того, як був прийнятий, тому відпасти від цього становища Нового Створіння означає безнадійне падіння.

Падіння таких набагато гірше від гріхопадіння Адама, яке виникало з обмеженого знання і відсутності досвіду наслідків зла, адже вони прийшли до виразного знання Правди та отримали частку у відкупленні. Для таких відпасти означає з жахом чекати на суд та

палаючий гнів – знищення ворогів Бога. Адам мав зовсім мало знання про благодать Бога, і якщо він має повернутися до єдності з Богом, то повинен бути відкуплений та остаточно відновлений.

Тому, дорогі брати, пильнуймо наших доріг. Наполегливо плекаймо плоди Духа, щоб Він міг нас “поставити перед Своєю славою непрочними в радості”.

R5459 (1914 p.)

“БО ТЕПЕР СПАСІННЯ БЛИЖЧЕ ДО НАС”

Св. Павло писав: “Бо тепер спасіння ближче до нас, аніж тоді, коли ми ввірували” (Рим. 13: 11). Божий народ сьогодні має право виражати ті самі настрої. Ми переконані, що спасіння Церкви через славну “зміну” Першого Воскресіння наближається з кожним днем, навіть якщо ми не знаємо докладно, скільки днів ще залишилося до цього славного завершення. Також спасіння світу – врятування світу від сатани, гріха та смерті – наближається з кожним днем, не дивлячись на факт, що ми не можемо сказати однозначно, в який день або в якій годині сатана буде цілковито зв’язаний на тисячу років, і Месіанські благословення почнуть приходити, витісняючи і усуваючи прокляття, яке шість тисяч років оповивало людство, як велике покривало, як темна ніч, що скоро поступиться місцем славному Тисячолітньому Дню та ясному світлу Месіанського Царства.

Ніщо не може захитати нашою вірою в Божественний План Віків, викладений стисло у зв’язаній клятві великій Божій Угоді, укладеній з Авраамом і ствердженій Ісаку, Якову та Ізраїлю. Немає жодних підстав сумніватися, що всі племена землі остаточно отримують благословення. Немає сумніву, що Бог поклав міцну основу для цього благословення, посилаючи Свого Сина, Який став Відкупителем людини. Немає жодної причини ставити під сумнів факт, що Церква понад вісімнадцять століть чула поклик вийти зі світу і стати учасницею з Господом у стражданнях теперішнього часу та в славі, яка прийде.

Не може бути жодного сумніву, що “вірний Той, Хто вас кличе, Він і вчинить оте”. Ми маємо Його обітницю, що “коли діти, то й спадкоємці, спадкоємці ж Божі, а співспадкоємці Христові” – нашого Господа. Ми маємо Божественне Слово, що Ісус як Голова, і Церква як Його Тіло (Ісус як Наречений, і Церква як Його Наречена), становлять позаобразне духовне Насіння

Авраама, через яке, після Його прославлення, Божі благословення злинуть на людство. “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею спадкоємці” (Гал. 3: 29). Ця обітниця звучить так: “І благословляться в тобі і в насінні твоєму всі племена земні” (Бут. 12: 3; 28: 14, Гиж.).

У дослідників Біблії немає жодних підстав сумніватися в тому, що завершення Євангельського віку зараз вже є в дверях, що цей вік закінчиться, як провіщає Святе Письмо, у великому Часі Утиску, якого ніколи не було, відколи існує народ. Бачимо, учасники цієї великої кризи об’єднуються під проводом капіталу, концернів, праці та профспілок. Велика криза, велика сутічка, символічно представлена як огонь, що поглине церковні небеса та суспільну землю, вже зовсім близько.

І коли ми говоримо про це, то не сумніваємось у доцільності сказаного, яке не підлягає сумніву. Ми ніколи не претендували на натхнення, ані на пророче видіння. Все, що ми коли-небудь твердили, виражено словами: “Скільки у Біблії див я знайшов”, – тобто найдорожчою є любов Небесного Отця та нашого Небесного Господа Ісуса, і що час на встановлення Царства дуже близько.

ХРОНОЛОГІЯ НА ОСНОВІ ВІРИ

Нагадуємо нашим читачам, що на цих шпальтах і в шести томах “Викладів Святого Письма” ми виклали все, що стосується часів та пір, у орієнтовному вигляді, тобто не з категоричністю, ані з твердженням, що ми знаємо, а тільки як пропозицію, що “так і так”, мабуть, навчає Біблія. У Другому Томі “Викладів Святого Письма” містяться Веріанські Уроки, щоб всі наші читачі могли відсвіжити в розумі Біблійну хронологію, наведену в 2-у розділі. Ми вже згадували, що хронологія є основою майже всіх пропозицій пророчих інтерпретацій, наведених

у “Викладах Святого Письма”. Ми показали, що хронологія Біблії не викладена дуже виразно, що не беруться під увагу уламки років і що в ній є певні прогалини.

Ми висунули думку, що зазвичай самої хронології недостатньо як доказу і що ми сприймаємо її, ґрунтуючись на вірі, на припущенні, що Богу було до вподоби дати нам хронологію і Він хотів, щоб ми мали деяке знання про часи і пори, але щоб при цьому вона була такою неявною і невиразною, щоб вимагала віри з боку Його народу. Далі ми звернули увагу на те, що в нас не було би такої віри, коли б не факт, що ця хронологія переплетена і з’єднана з численними пророцтвами, а пророцтва, своєю чергою, переплетені і з’єднані з іншими пророцтвами та виконанням, що не залежить від хронології. Ось так, виклавши речі перед розумом наших читачів, ми просимо кожного з них розсудити для себе, скільки віри він покладає на хронологію і на застосування пророцтв, пов’язаних з нею. Вважаємо, що розсудливо прийняти хронологію та пророцтва саме з цього погляду.

Заклавши таку широку основу і запропонувавши всім нашим читачам думати самим, ми продовжили застосовувати цю хронологію до різних пророцтв, висуваючи різні припущення та роблячи різні висновки. Ми більше не нагадували читачеві, що всі ці висновки базувалися на хронології і що хронологія, правду кажучи, підтримується вірою. Ми прийняли, що всі розсудливі читачі це зрозуміли і використовують власний розум, а не наш, щодо хронології та застосування пророцтв на її основі. Просимо вас робити так і надалі.

Ця хронологія далі видається редактору такою ж міцною, як і завжди. Він не вбачає нічого, що би стало на заваді або внесло зміни. Тим не менше, редактор хоче довести до відома всіх читачів THE WATCH TOWER (як вже двічі робив цього року), що, на його думку, в цьому році здається нерозсудливим сподіватися всього, чого він очікував, і про що згадувалося попередньо. Він не бачить жодної можливості, щоб Федерація Церков досягла найвищого рівня своєї організації та сили, а тоді впала протягом решти місяців цього року. При цьому він, звичайно, далі сподівається, що це станеться перш ніж повністю закінчиться Євангельський вік, і

прийде прославлення останніх членів Церкви, Тіла Христа.

Це зовсім не означає, що хронологія помилкова і що Часи Поган не закінчаться цього року. Можливо, що Часи Поган закінчаться ще перед тим, як церковна олігархія здобуде свою священницьку владу. Ми повинні чекати і дивитися. Господь далі є нашим Пастирем. Він не приховає жодної доброї речі від тих, які йдуть слідом за Ним, як Його вівці, слухаючись Його голосу та ігноруючи голос чужих. Його обітниці є певні і, як і всі інші речі, будуть допомагати на добре тим, хто Його любить – хто покликаний згідно з Його постановою (Рим. 8: 28).

ВІРШ, ЯКИЙ МАЄ ВИКОНАТИСЯ

Господь каже через пророка Давида (Пс. 149: 5-9): “Хай радіють у славі святі, хай співають на ложах своїх, прославлення Бога на їхніх устах, а меч обосічний у їхніх руках, щоб чинити між племенами помсту, між народами кари, щоб їхніх царів пов’язати кайданами, а їхніх вельмож ланцюгами, щоб між ними чинити суд написаний! Він величність для всіх богобійних!” Досі ми не сумнівалися, що цей опис слави святих відноситься до тих, які за завісою – після завершення Першого Воскресіння. Але більш уважний розгляд їх застерігає нас від того, щоб бути надто певними в такому припущенні. Припускаємо, як просту ймовірність, що прийде час, коли частина святих буде в славі за завісою, а ті, які позоставатимуться з цього боку завіси у плоті, увійдуть повною мірою в радість свого Господа і будуть зайняті Його працею.

Якщо пояснювати вираз “хай співають на ложах своїх” на основі змісту схожих виразів з інших місць Святого Письма, то цей вираз означав би, що святі в славі розповідатимуть добру вістку великої радості – співатимуть, представляючи в мелодійних ритмах послання, якого ніхто не може навчитися, окрім ста сорока чотирьох тисяч. Але вираз “ложе”, як скрізь у Святому Письмі, означає відпочинок вірою, тобто ці святі мають відпочинок посеред неприяних умов. Це навряд чи стосується тих, які зазнали “переміни” Першого Воскресіння. Там вже буде не відпочинок вірою, а повне входження у відпочинок.

Далі, в той самий час, як прославлення Бога є на їхніх устах, вони, згідно з пророцтвом, мають у руці обосічний меч. Цим “обосічним мечем” є, очевидно, Боже Слово. Навряд чи можна уявити собі святих за завісою, які орудують Божим Словом. Навпаки, це, мабуть, означає, що змальовані тут святі перебувають ще з цього боку завіси, використовуючи Меч Духа, яким є Боже Слово, щоб звіщати Богу хвалу – очистити Його Ім’я від безчестя неуктва, забобонів і віровчень Середньовіччя.

Наступний вираз, що ці святі будуть вживати цей “меч”, щоб чинити помсту на поганах та покарання на народів (Ізраїлю), здається, означає, що ці святі, яким би не був їхній стан, будуть наділені повноваженнями, бо Святе Письмо нагадує їм в іншому місці, щоб вони “не судили передчасно нічого”. Отже, цей Псалом змальовує час, коли вони мають виконувати працю суду всього світу, а також Ізраїлю, Божого народу.

ДЕЩО СХОЖИЙ ВІРШ

Дещо схожий опис Христа в славі даний нам в Об. 19: 11, де Той, Хто названий “Вірний і Правдивий”, іде у праведності, щоб судити і воювати. За ним ідуть небесні війська (вірш 14), а з Його уст виходить гострий меч, щоб бити ним народи (вірш 15).

Не знаємо, чому це пророцтво говорить про небесні війська в множині. Ми тільки висуваємо здогадку, що небесне військо може складатися з

двох частин – тих, які з одного, і тих, які з другого боку завіси. Ми чекаємо, щоб побачити, а чекаючи, пильнуємо і звертаємо ще з більшою пильністю увагу на Слово нашого Отця. Можемо бути певні, що коли би Господньому народові було дано повноваження виконувати суд із цього боку завіси, то про це було би сказано так виразно, що не було би місця для сумніву. Натомість пам’ятаємо, що Божественною вимогою для святих Бога весь цей вік було залишатися підкореними існуючим владам. Тому будь-яка зміна цього порядку на інший – що ми маємо чинити суд над ними – потребуватиме спочатку дуже виразного і певного розуміння цих речей перед їх виконанням.

Як саме треба в’язати царів та вельмож – фінансових, політичних і громадських, і які саме міцні ланцюги вжити, ми, мабуть, не дізнаємося, доки не навчимося. Попри те виконанням всього цього буде, як сказано у Пс. 149: 9, “щоб між ними чинити суд написаний! Він [це] величність для всіх богобійних”. Для нас немає різниці, чи ми беремо участь у цій праці з цього боку завіси чи з іншого. У всякому разі, що б ми не робили в той чи інший час під керівництвом Господнього святого Духа, воно буде у згоді зі справедливістю і весь час супроводжуватиметься співчутливою любов’ю. Тільки ті, які мають цей святий Дух Бога і контрольовані ним, будуть мати право на участь у Царстві слави та сили.

R5450 (1914 p.)

БЛУДНИЙ СИН

ЛУКИ 15: 11-32

“Устану і піду я до батька свого та й скажу йому: Прогрішився я, отче, проти неба та супроти тебе” (вірш 18).

Стосовно притчі про блудного сина були такі коментарі: “Це один з майстерних творів Великого Учителя” (Дейвід Грег); “Притча слушно названа вінцем і перлиною всіх притч. Це – Євангеліє в Євангеліє” (Д. С. Кларк); “Її красі і пафосу не знайти рівних у світі художніх творів” (Р. Г. Маккім); “Вона схожа на завершену алегорію більше, ніж яка-небудь з притч нашого Господа” (New Century Bible); “Жодна

інша притча так не зворушила стільки сердець” (В. Е. Бартон).

Місце цієї притчі показує ціль, чому Господь дав її. У ній Він хотів показати фарисеям, що вони неправильно ставляться до митників і грішників. Він дав зрозуміти, що їхнє погане відношення до простого народу правдоподібно буде коштувати їм участі в Царстві.

У притчі батько, який мав двох синів, очевидно, представляє Бога Єгову. Два сини представляють два загальних класи, на які поділився юдейський народ. Старший син представляв тих, які сіли на сидінні Мойсея, залишилися відданими Богу,

принаймні, на словах і у своїх намаганнях зовні дотримувалися Його Закону. Молодший син представляв простих людей, які за своїми переконаннями не були аж такими побожними. Цей клас – молодший син – неправильно використовував свої привілеї та можливості, які належали народові Ізраїлю, спадкоємцю Божественних обітниць. Він розгубив власні можливості, догоджаючи собі. Його називали (та й він сам вважав себе) митниками і грішниками – тими, які не збираються вести побожне життя.

Клас молодшого сина – митники і грішники – розумів власну деградацію, як це описує притча. Митники і грішники були духовно голодні, ходили в лахмітті, відчували бажання повернутися до Батьківського Дому, однак вагалися йти назад. Власне такі характери особливо підбадьорював Ісус, кажучи: “Прийдіть до Мене, усі стурдовані та обтяжені, і Я вас заспокою”. Ісус був представником Дому Отця і переконував клас молодшого сина з числа юдеїв мати довіру до того, що Отець прийме їх, якщо вони прийдуть до Нього з розкаянням.

Притча розповідає, що деякі з цього класу, каючись, наvertsалися до Бога, щедро отримуючи прощення. І не тільки прощення, адже через їх розкаяння їм були даровані особливі прояви Божої милості. Повертаючись до притчі, бачимо, що все це було проілюстровано в тому, як блудний син знемагав від голоду і злиднів, кажучи: “Устану, і піду я до батька свого”. І коли він був ще далеко, батько угледів його, підбіг, обняв, пожалів і поцілував. Блудний син промовив: “Прогрішився я, отче, проти неба та супроти тебе і недостойний вже зватися сином твоїм”. Тоді батько сказав слугам: “Принесіть негайно одягу найкращу, і його зодягніть, і перся подайте на руку йому, а сандалі на ноги. Приведіть теля відгодоване та заколіть, будемо їсти й радіти, бо цей син мій був мертвий і ожив, був пропав і знайшовся”.

ЗАСТОСУВАННЯ ПРИТЧІ

Як велично це ілюструє любов Бога – її довжину, ширину, висоту і глибину! Найкраща одяга та інші прояви уваги до того, хто розкався, вдало ілюструють приготування, які Бог зробив для всіх, які наvertsнуться до Нього з грішних доріг. Одяга та всі благословення є дані через

Христа – прикриття всіх вад деградованої природи. Відгодоване теля представляє “гостину зі страв ситих”, яку Бог приготував для класу, що розкаюється (Іс. 25: 6-8).

Застосовуючи притчу більш детально, можемо сказати, що час, коли Отець прийняв блудного сина, поцілував його і одягнув в одягу Христової праведності, здобуту через Його жертву і щедро дану всім, хто під час цього віку приходить до Отця через Нього, настав у П’ятидесятницю. Гостина і святкування можуть представляти блаженні Божі обітници, які стосуються тих, що вкриті одягою Христової праведності та прийняті в Божу сім’ю через зачаття Святим Духом.

Ця весільна гостина показана в іншій притчі нашого Господа (Мт. 22: 2-14). Старший син з нашої лекції справді був запрошений, але відмовився. Він не хотів прийти. Його охопила задрість, що батько збирається прийняти молодого вітрогона. Цей задрісний дух із боку фарисеїв не дозволяв багатьом із них оцінити Божий дар у Христі. Тому вони, як показано в притчі, відмовилися увійти.

У притчі батько вмовляє старшого сина прийти і приєднатися до гостини, радіючи з того, що його брат змінився, однак той розгнівався і не захотів. Так само клас старшого сина з числа юдеїв не проявив належного духа до тих, кому призначалися царські привілеї, і хто мав бути покірним, люблячим, копією дорогого Божого Сина у своїй доброзичливості до всіх, хто бажає прийти до Отця.

Відмова старшого сина брати участь у святі пригадує нам ще одну притчу нашого Господа про весільну гостину (Лк. 14: 15-24). Ті, що були запрошені на початку, не оцінили запрошення: один пішов на своє поле, а другий – до свого товару. Вони легковажно поставилися до господаря, який запросив їх на бенкет. Тоді він послав слуг на вулиці та на завулки, щоб зібрати кожного, хто забажає прийти, а потім послав запросити всіх, хто хоче брати участь у гостині, де б вони не були, аж врешті зібралось повне число цього класу, як було заплановано.

ШИРОКЕ ЗАСТОСУВАННЯ ПРИНЦИПІВ

Хоча притча, про яку йде мова в нашій лекції, ілюструвала два класи юдеїв, принципи,

викладені в ній, мають ширше застосування. Наприклад, у світі є шляхетні характери, які люблять поводитися правильно – люди з гарної сім'ї, що виховувались у сприятливих умовах і мали би стати першими, кого Бог бажав би вибрати для співпадкоємства зі Своїм Сином у великому Царстві, що має благословити все людство. Однак Святе Письмо дає зрозуміти, що у класі Царства можна сподіватися знайти небагато таких людей. Не подумайте, що Бог їх не хоче через те, що вони освічені, багаті та моральні. Ні, просто саме ці якості роблять їх менш готовими до прийняття згаданих умов.

Всі є грішні, знають вони про це, чи ні. Всі повинні бути достатньо чесними, щоб визнати цей факт. І Бог вимагає саме такої чесності, саме такого визнання наших потреб, перш ніж заслуга Христа може бути приписана нам як покриття наших вад. Цей кращий клас, показаний в старшому сині, мабуть, вважав, на відміну від нижчого прошарку суспільства, що він є однією досконалістю і що Бог, напевно, хотітиме саме таких. Натомість сказано, що не багато великих, не багато шляхетних, не багато вчених, не багато мудрих, а переважно нікчемні цього світу, багаті вірою вибрані на спадкоємців Царства.

Бог, очевидно, хоче мати клас, достатньо чесний для того, щоб признатися, що він недосконалий і не заслуговує на Його милості. Він благословить його знанням про Себе та про Свою праведність, тоді як інші, самовпевнені і неготові прийняти благодать Бога в Христі або визнати потребу у прикритті власних вад, є недостатньо покірні, щоб належати до класу, який Господь прагне мати для славної великої праці згодом.

З цього виникає, що більшість, яка приймає милість Бога і стає Його дітьми, є з класу молодшого сина, про який апостол пише, що серед нього не багато заможних, не багато шляхетних, не багато вчених і не багато мудрих, а переважно

вбогі цього світу, багаті вірою. Вони мають вуха, щоб чути запрошення: “Прийдіть до Мене, усі стуржені та обтяжені, і Я вас заспокою”. Вони мають також серце, щоб відповісти на це запрошення, і розуміють свій нещасний стан та потребу в допомозі, тоді як інші, які живуть більш відкритим життям, не бачать потреби у прощенні та допомозі.

Мабуть, жодна інша притча не допомогла так вбогим та нужденним, грішним та слабким, які мали бажання повернутися з грішних доріг і бути прийнятими назад до Божої сім'ї. Вони бачать себе в цій притчі і підбадьорені тим, як Отець у ній готовий прийняти їх. Все це досить суперечить думці, загальноприйнятій грішниками. В їхніх очах характер Небесного Отця був спотворений віровченнями Середньовіччя настільки, що вони бояться Його і не сподіваються доброзичливого прийняття. Та коли до вбогих та деградованих доходять правдиві думки про Божий характер, вони бачать, що ця притча та інші вірші Писання пропонують надію. Ця надія веде багатьох із них, допомагає повністю повернутися і підкоритися Богу усілякої благодаті.

Сказано, що блудний син отямився, почав усвідомлювати свої нагальні потреби, почав розуміти, що його батько має всього удосталь, і, мабуть, з готовністю поділиться благословеннями (навіть якщо син на них більше не заслуговує). Його слова “Устану, і піду я до батька свого” показують, яким повинен бути стан усіх, хто розкаюється – стан, який весь християнський народ повинен допомогти їм здобути. Ним є довіра до любові та милості Небесного Отця, а також до задуму, який Він учинив у Христі Ісусі задля прощення їхніх гріхів і їхнього прийняття назад до Його любові та опіки, задля їхнього повернення до кошари і до згоди з Тим, від Кого приходять усі благословення.

R5434 (1914 p.)

НЕСПРАВЕДЛИВИЙ СЛУГА

ЛУКИ 16: 1-13

*“Хто вірний в найменшому, і в великому вірний; і хто несправедливий в найменшому, і в великому несправедливий”
(вірш 10).*

Оскільки фарисеї були провідними інтерпретаторами Закону, Ісус звертав багато Своїх притч саме до них, ігноруючи нерелігійних юдеїв – садукеев, які не виявляли жодної віри.

Нинішня лекція погоджується з цим. Згадана притча була сказана як докір на адресу духа фарисеїв, що в'язали важкі оберемки іншим, але самі уникали їх, при цьому вдаючи, що в серці залишаються слухняними Закону.

У древні часи, більше ніж зараз, було звичним, що багаті люди призначали розпорядників. Розпорядник мав такий самий нагляд над маєтком свого пана, як сам пан, – мав, так би мовити, владу повіреного. Деякі розпорядники були вірними, інші – марнотратними. Той, кого згадує Господня притча, був марнотратним, недостатньо вправним. Пан вирішив звільнити його зі служби і зажадав звіту.

У його книгах були рахунки деяких боржників, які, очевидно, вже не мали можливості виконати свої зобов'язання. Розпорядник вирішив, що він зменшить ці борги, щоб боржники мали змогу сплатити їх ще перед тим, як його посада перейде до наступника. Так він і зробив. Одному, винному сто кадок олії, він сказав, що борг може бути зменшений до п'ятдесяти. Ще іншому, який заборгував сто мірок пшениці, було повідомлено, що його борг може бути списаний на двадцять відсотків. І так він продовжив за списком. Таке використання свого права принесло йому друзів серед тих, до кого він був прихильний, і пан похвалив його за проявлену мудрість.

Застосовуючи цю притчу, Ісус, відповідно, засудив фарисеїв, що вони поводяться не так. Він сказав, що книжники і фарисеї сіли на сидінні Мойсея як викладачі Мойсеєвого Закону, і коли б вони дотримувалися поведінки цього розпорядника, то здобули би друзів серед митників та грішників, намагаючись применшити їхні вади і заохотити до якомога більших зусиль, щоб дотримуватися вимог Закону. Замість того, вони в'язали важкі оберемки людям і знеохочували їх.

Все це було лицемірством, адже вони не могли допомогти, знаючи, що самі не можуть виконати вимог Закону, який є повною мірою досконалих можливостей людини. Дня них було би правильно признатися у власних провинах, намагатися робити все, що в їх силах, благодати Бога про милість і навчати поводитись так простих людей. Тоді вони були би краще приготувані прийняти Євангельську милість у кінці

віку. Але своїм лицемірством вони заважали собі стати учнями Ісуса і шукати благодаті та прощення гріхів. Вони також заважали іншим стати учнями, переконуючи, що Божу милість можна здобути шляхом виконання Закону.

ЗАСТОСУВАННЯ ПРИТЧІ

Тоді Ісус промовив до Своїх учнів: “Набувайте друзів із допомогою багатства неправедного, щоб коли ви минетесь – у кінці вашого розпорядництва, при смерті, – ви були прийняті за вашу доброзичливість [у воскресінні] до вічних осель” (вірш 9, перефразовано).

Можна дискутувати над лекціями цієї притчі, але для нас виглядає очевидним, що Ісус мав на думці: Його учні повинні скористатися мудрістю несправедливого розпорядника у своєму поведженні з мамоною (багатством) у теперішньому житті. З того часу, як Божий народ присвячує себе Йому, він віддає також свої земні права та інтереси і стає лише розпорядником свого часу, таланту, впливу, маєтку і т. д. “Ви не свої, бо дорого куплені ви, отож прославляйте Бога”. Використовуйте все, що маєте, енергійно в Божественній службі.

Ці розпорядники Божих милостей мають Його дозвіл на використання всього земного для просування своїх духовних інтересів і не будуть вважатися несправедливими марнотратниками, якщо скористаються зі своїх земних нагод для просування цих небесних інтересів. Навпаки, це зарахується їм як мудре розпорядництво, і якщо вони виявляться вірними у використанні земних речей у Божій службі, їм безпечно можна буде довірити більші речі в майбутньому. Вони будуть прийняті до вічних осель і отримають частку з Месією у Його славному Царстві. Їм будуть довірені всі Божі милості, щоб ними обдарувати людство. Їхнє несамолюбне ставлення в теперішньому часі, їхня готовність жертвувати будуть основою для Божественного схвалення та майбутньої слави.

Невірність у цей час у речах, порівняно малозначних, вказуватиме на невірність у майбутньому у великих речах. Тому, хто самолюбно присвоює речі, яких є розпорядником, в майбутньому не довірять великих речей, натомість той, хто жертвує, тим самим покаже свою вірність, свою відданість Богу, і

йому довіряють більші речі. Чи ж Бог довірить багатства майбутнього життя, слави та честі комусь, хто зараз показує себе невірним, самолюбним, жадібним, використовуючи теперішні благословення тільки для самозадоволення? Звісно ні!

Ісус питає: “Отож коли в несправедливім багатстві ви не були вірні, хто вам правдиве довірить?” Для послідовників Ісуса всі речі теперішнього часу є Божими – належать Богу, бо ми посвятили їх, присвятили. Речі майбутнього життя належать нам, тому що Бог обіцяв їх нам. Однак для цього існують умови, а саме: наша вірність, наша відданість. Якщо ми невірні в речах, які посвятили Богу, то Він пізніше не дасть нам того, що, як Він обіцяв, повинно бути нашим на умовах. Отож якщо ми будемо неправильно вживати речі, посвячені Богу, якщо ми зловживатимемо нашим розпорядництвом і використовуватимемо нагоди самолюбно, то чи ж можна сподіватися, що Бог дасть нам речі, які Він обіцяв дати тільки вірним?

СЛУЖИТИ ДВОМ ПАНАМ

Існують дві рушійні сили: зло і добро. Вони відомі під різними назвами, але у всьому протилежні. Бог є Добрим Паном, сатана – злим паном, але кожен має представників і відмінні інтереси. Бог, Його Дух і Його учення представлені словом Любви, тоді як сатана і його поведінка представлені самолюбством, жадібністю, мамоною. Через гріхопадіння людини весь світ втратив Дух Бога і століттями перебував під пануванням сатани. Всі стали так чи інакше злими. Дух самолюбства, жадібності, який в цілому веде до втрати праведності, охопив наш рід, і навіть якщо ми бачимо помилковість шляху, нам із великими труднощами вдається зламати його владу над собою. Ми не можемо робити те, що хочемо.

Та ось з'являється пропозиція Євангелія: Бог шукає вірні душі, які разом з Ісусом роздавали б Його благословення. Він пропонує цю велику нагороду Царства тим, які продемонструють, що в них правильний дух. Ця нагорода є дорогоцінною перлиною. Ніщо не може зрівнятися з нею. Хто розсудливо приймає євангельське покликання, той відвертається від гріха, самолюбства, всіх вчинків плоті та

диявола і звертає своє лице до Бога, до любові, до праведності.

Однак недостатньо укласти угоду, щоб по-лишити світ і йти слідом за Ісусом. Недостатньо, щоб Бог прийняв цю угоду і зачав нас Своїм Святим Духом. Потрібно ще щось. Потрібно показати, що ми не тільки віддаємо перевагу правильному над неправильним незалежно від умов, але й готові у всьому зазнати втрат, щоб тільки бути на боці правильного, на боці Бога.

Тоді приходить випробування. Ми прагнемо служити Богу і здобути нагороду слави, честі та безсмертя у Царстві з Ісусом, але бачимо схильність своєї плоті дивитися за нагородою мамони, самолюбства і захоплюватися нею. Це приносить велику сутичку. Одне або друге повинно перемогти. Крім зростання в благодаті, знанні та любові Нове Створіння в Христі повинно знаходити для себе харч у Божественних заохоченнях та обітницях Біблії. Інакше воно потрапить у знеохочення і цілковито відмовиться від боротьби зі світом, плоттю та дияволом.

Господь обіцяв вірним благодать, достатню для своєчасної допомоги. Він каже нам, що знає, що ми – порох. Він пам'ятає наше створення, що ми не можемо робити те, що хочемо. Водночас Він вимагає, щоб ми робили все від нас залежне, даючи запевнення, що для всіх нас Його благодаті буде достатньо, тобто Він зрівноважить нестачу.

У нашій лекції Ісус попереджає нас, що вибір, який ми робимо, повинен бути постійним, тому припущення, що можна одночасно служити Богу і мамоні, є помилковим. Наскільки ми вірні одному, настільки невірні іншому. Тому ми повинні вибрати служіння Богу, вважаючи його найбільшим нашим привілеєм, а нагороду за це – найбільшою зі всіх нагород, до того ж на всю вічність.

У кінцевому підсумку багато буде залежати від міри нашої віри. Якщо ми маємо віру в Бога, в Його обітницю великої нагороди, якщо ми маємо віру в обітницю Спасителя дати нам благодать та своєчасну допомогу в потребі, ми зможемо вести добру боротьбу віри і здобути корону, яку Господь зберіг для всіх тих, які люблять Його понад усе.

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ СУДУ – ЙОГО ПРИРОДА І ЦІЛЬ

“Ось іде Господь зо Своїми десятками тисяч святих, щоб суд учинити над усіма, і винуватити всіх безбожних за всі вчинки безбожності їхньої, що безбожно накоїли”.

“Нехай шумить море й усе, що у ньому, вселенна й мешканці її, ріки хай плещуть в долоні, разом радіють хай гори перед обличчям Господнім, бо Він землю судити гряде: Він за справедливістю буде судити вселенну і народи по правді”
(Юди 1: 14, 15; Псалом 98: 7-9).

Вищезгадані вірші стосуються великого Дня Суду, яким має закінчитися Євангельський вік і має бути запроваджене Тисячоліття. Перш за все треба глянути на те, про що ці вірші не говорять. Вони не говорять про те, що наш Господь Ісус прийде знищити землю, спалити світ. Вони не говорять, що буде частковий суд при смерті, що пізніше всіх повернуть із небес, чистилища і пекла мук, які є призначеними для них місцями, з єдиною метою відіслати їх назад до цих місць. Жодним чином. Але деякі вважають, що так сказано в Святому Письмі, і ми так думали. Наші упередження та хибні уявлення надавали словам Святого Письма неправильного змісту. Суд світу приносить Божа Любов.

Першим судом, тобто вироком за гріх, був вирок смерті. Під цим вироком весь світ мав загинути, мав бути позбавлений життя через гріх Адама. Але Бог мав милосердя, співчуття до людства і передбачив, що людство матиме інше випробування, інші проби, які дозволять йому збагнути природу і наслідки гріха. Перше випробування було випробуванням самого тільки Адама та Єви. Тепер же кожен член людської сім'ї отримує особисте випробування заради вічного життя, щоб показати, чи в сприятливих умовах він прийде до гармонії з Богом.

ХАРАКТЕР Є ОСНОВОЮ СУДУ

Отже, всі надії на вічне життя для людства залежать від результатів майбутнього випробування. Чоловіки та жінки у своєму житті виробляють характер – стають кращими або деградують. Хто намагається поводитися якомога краще в теперішніх несприятливих умовах, той потрапить на особисте випробування (суд) в набагато

кращому стані, ніж інші, і в той День робитиме набагато швидший поступ до досконалості.

Церква Христа є винятком з цієї постанови для світу. Вона не матиме участі в цьому випробуванні, бо Церква є особливим, покликаним класом і має своє випробування ще перед світом. Вона є тепер на випробуванні, щоб отримати вічне життя або вічну смерть. Її випробування має мету – здобуття життя на Божественному рівні. Ті, з ким Господь сьогодні має до діла, будуть, якщо залишаться вірними, суддями світу з Господом у наступному віці, як читаємо: “Хіба ви не знаєте, що святі світ судитимуть?” (1 Кор. 6: 2). У той час будуть роздаватися покарання і нагороди.

Кожен лиходій тоді відповідатиме за себе і понесе покарання за злі наміри, а також матиме різки для виправлення. Кожен доброчинець отримає нагороду. Діяльність цього тисячолітнього Судного Дня покаже людям, до якої міри вони не є в згоді з Богом, а також покаже, як їм вернутися до згоди з Ним. При кінці Тисячолітнього віку ніхто не буде в незнанні. Написано: “Земля буде повна пізнання Господнього так, як море вода покриває” (Іс. 11: 9). Навіть більше, Святе Письмо говорить, що суди будуть різними, залежно від світла, отриманого попередньо, і гріха проти нього. Добровільний грішник після ста літ випробування буде відтятий у Другій Смерті.

Той, хто скористається з нагод того часу, роблячи поступ у характері, поступово підніматиметься Дорогою Святості. Такі особи отримуватимуть щораз більше благословення, доки не досягнуть повної досконалості земного образу та подоби Бога, втрачених в Адамі. Таким буде славний результат викупної праці Христа. Кожне коліно схилиться, і кожний язик визнає на славу Богу. Усякий, хто далі віддаватиме перевагу гріху, остаточно повністю знищиться в Другій Смерті. Тоді Бог матиме чистий Всесвіт.

ВЕЛИКИЙ ДЕНЬ ГОСПОДА ПРИСУТНІЙ ТЕПЕР

Ми є зараз на початку цього великого Дня Господа. Всі сили, які мають відігравати роль у цьому могутньому потрясінні, що запровадить Царювання Месії, швидко громадяться.

Народи землі та різні елементи, які в даний час творять організоване суспільство – політичні та фінансові інституції, церковні системи і т. п. – перебувають на лаві суду і визнані винними. Все християнство тремтить перед лицем могутніх сил, які з'являються. Мораль впала низько. Оскільки славний Посланець Угоди присутній, сидячи як великий Суддя, ми можемо поставити питання, висунуте Божим пророком давнини: “І хто витерпить день Його прибуття [присутності], і хто встоїть, коли Він з'явиться? Бо Він, як огонь той у золотаря, і як у пральників луг. І Він сяде топити та чистити срібло, і очистить синів Левія, і їх перечистить, як золото й срібло” (Мал. 3: 1-6).

Дійсно, світ прагне благословення. Люди з кожним днем починають більше усвідомлювати велику потребу в сильній руці, яка б врятувала їх перед лицем жакливої кризи, що, як вони відчують, вже зовсім близько. Але вони не бачать, наскільки вроджений гріх людини несумісний з Царюванням Праведності, таким бажаним і вкрай потрібним. Та перш ніж вдасться збагнути допомогу і благословення, повинен прийти День Гніву, повинен люто запалати “огонь [Божих] заздощів” і спалити всі величезні лиха, що осілися у світі, у серцях та в розумах людей. Це не тільки огонь знищення, але й, дякувати Богу, огонь очищення. Це не буквальный огонь, а символічний, вслід за яким Господь поверне людям чисті уста, чисте Послання а також виразне свідоцтво про Божественну волю та План Спасіння.

СПОЧАТКУ СУД СИНІВ ЛЕВІЯ

Перша частина суду християнства торкнеться передусім позаобразних синів Левія, класу срібла. Вони посвятилися Господу, як і клас золота, вірних переможців, “більш ніж переможців”. Цим класом срібла, як знаємо, є Велика Громада, що має “вийти” з Великого Горя і “випрати одіж свою [заплямлену і забруднену], та вибілити її в крові Агнця” (Об. 7: 9-17). Великий Посланець Угоди не буде нищити їх або завдавати їм шкоди як особам, а знищить їхню плоть, яку вони не змогли пожертвувати згідно зі своєю Угодою, “щоб дух спасся Господнього дня”.

Огонь цього великого Дня “діло кожного випробує, яке воно є”. Він покаже, хто з тих,

які називали себе учнями Христа, будував на Ньому, їх Основі, зі золота, срібла і дорогоцінного каміння Божественної Правди і спорудив справжній, міцний, достойний похвали характер, непохитний у своїй відданості Господу, а також покаже, хто будував з дерева, сіна, соломи. Так само він виявить, хто будував на фундаменті з піску (1 Кор. 3: 11-15).

УЧАСТЬ ТІЛЕСНОГО ІЗРАЇЛЮ В СУДІ

Частина цього пророцтва Малахії 3: 1-18, здається, стосується тілесного Ізраїлю. Господь докоряє ізраїльтянам, показуючи, що Він поведився з ними відповідно до Угоди, укладеної на горі Сінай. Вони ж були невірні своїй частині Угоди. При з'явленні великого Посланника Нової Угоди, яка має замінити стару Угоду, Він очистить Божий древній народ. Прийшов час, щоб милість повернулася до них, але перед повним відновленням вони повинні ще зазнати покарання для свого очищення і приготування до великого Месії.

Під час “горя Якова”, яке вже близько, Ізраїль почне бачити і впізнає свого Царя, Якого відкинув, коли Той представ перед ним під час Свого першого приходу. “І будуть дивитись [очима віри] на Мене, Кого прокололи, і будуть за Ним голосити, як голоситься за одним, і гірко заплачуть за Ним, як плачуть за первенцем” (Зах. 12: 10). Тоді Він знову прийме їх до милості на умовах Нової Угоди Закону. “Тоді буде дар Юди та Єрусалиму приємний для Господа, як за днів віковичних і за років стародавніх” (Мал. 3: 4). Месія задіє їх, щоб благословити весь світ.

СЛІШІ ДО СПРАВЖНІХ ТРУДНОЩІВ

У цьому великому Часі Утиску Господь буде скорим свідком проти кожної злої речі і докорить їй, і навчить всіх людей доріг праведності. Але поки що нещасний, засліплений світ, зв'язаний кайданами сатани, ще не пізнав себе. Люди не бачать, що самолюбство є основою кожного їхнього кроку та кожної амбіції, що число тих, які так не поведуться і не є під таким контролем, дуже мале, щоб мати якусь вагу або вплив.

Ми не збираємося висміювати чийсь зусилля в напрямку праведності, навіть якщо їх надиhaє самолюбство. Ми тільки звертаємо увагу на те, що правильний, християнський погляд

на речі зовсім інший. Це – біблійний погляд. Він визнає, що Бог, Божественна воля, план, об'явлення мають відношення до всіх справ у світі. Він вбачає у теперішньому потрясінні в політиці, у теперішніх викриттях фінансових та громадських скандалів і т. п. ще одну силу, яка готується до великого часу утиску, до великого “землетрусу”, провіщеного у пророцтві, великого катаклізму, який стрімко насувається на весь світ. Святе Письмо показує, що цей Час Утиску прийде на нас у 1915 році, а до того часу буде поступово наближатися.

У Божому провидінні кричущі забобони і неуттво Середньовіччя поступово розсіюються, так що розуми людей можуть звільнитися не тільки від релігійних упереджень, але й від забобонів відносно Божественного права деяких сімей успадковувати царства, володіння світу, і жити на вищому рівні громадських привілеїв від інших. Усі ці речі зараз постають перед очима світу, і соціалізм швидко висувається вперед як спаситель світу, як визволитель від духівництва та забобонів, а також від політичної та фінансової аристократії. Світ закликають дивитися не на Того, Хто відкупив нас Своєю дорогоцінною кров'ю, Хто обіцяв прийти знову і встановити Своє Царство праведності, а на себе, на свої справи і самолюбні інтереси, як на єдину надію, тим самим ігноруючи Бога та Його керівне провидіння, ігноруючи Божественне Об'явлення про майбутні наслідки теперішніх умов у славному Тисячолітньому Царстві для благословення світу.

СТВОРЕННЯ ФЕДЕРАЦІЇ ЦЕРКОВ

З нашого погляду, теперішнє зібрання церков у велику Федерацію є виконанням біблійного провіщення, і Господній розсудливий, вірний, посвячений народ отримав пересторогу не брати жодної участі в жодній такій церковній федерації. Господнє Слово в цій справі таке: “Не кажіть змова на все, на що каже змова цей народ, і не бійтесь того, чого він боїться, і не лякайтесь! Господа Саваота, Його свято шануйте, і Його вам боятись, Його вам лякатись!” (Іс. 8: 11-16).

Бійтесь не вгодити Йому, а не лякайтесь людини. Адже саме кукіль, який асоціював себе з пшеницею, має бути зв'язаний, зібраний разом на великий час утиску. Могутня революція в

суспільстві скоро підпалить всі громадські, релігійні, фінансові інституції, порядки теперішнього часу і перейде в анархію, яка в Божому керівному провидінні повалить усе, що несумісне з праведністю, готуючи місце для Божого Царства, яке проявиться у силі та великій славі, щоб визволити і благословити всю людську сім'ю.

Пам'ятаємо, як при завершенні Юдейського віку Іван Христитель, предтеча Месії, оголосив юдеям: “Йде ось Потужніший за мене, що Йому розв'язати ремінь від Його взуття я негідний, Він христитиме вас Святим Духом й огнем” (Лк. 3: 16). Пам'ятаємо виконання цього. “Справді ізраїльтяни” були зібрані до клуні християнської Церкви і охрищені Святим Духом у П'ятидесятницю. Решта юдейського народу, який “не зрозумів часу відвідин своїх”, була спалена як “полова” у великому часі утиску, що вигубив їх народ. Цей великий утиск показаний у Святому Письмі як образ у малому масштабі умов, які запанують в останні дні цього Євангельського віку. У часі утиску, який прийшов на юдеїв, не допомогли жодні зусилля, хоча були зроблені різні кроки, щоб перешкодити знищенню народу Ізраїлю. Навіть римський імператор хотів вберегти народ і запровадити лад. Була послана римська армія, але не для того, щоб їх знищити, а для запровадження миру. Проте Господь сповістив, що вогонь утиску, який Він запалив, не загасить жодна сила, доки той не доведе діло до кінця. І так сталося.

Так само буде з великим вогнем утиску, яким закінчиться нинішній вік і в який буде вкинений клас “куколю” християнства. Це не буде повне знищення життя (хоча багато життів будуть загублені в жажливому утиску цього Дня Гніву), але вогонь цілковито поглине всі земні уряди та інституції і покінчить з християнством. Вони будуть поглинуті вогнем анархії. Ніщо не матиме права загасити цей вогонь або перешкодити повному знищенню теперішніх систем. Слава Богу, що вогонь, коли він пожере соломі, фальш і обман нинішнього ладу, тільки приготує шлях до великого благословення, яке Бог задумав і про яке подбав у Своему грядущому Царстві. “Бо коли на землі Твої суди, то мешканці світу навчаються правди” (Іс. 26: 9). Це буде жажливе покарання, і для цього потрібні дії вмілого Хірурга, Який ранить, щоб зцілити.

“ВИНИЩІТЬСЯ СХОВОК БРЕХНІ”

(Гиж.)

У притчі нашого Господа про дім на скелі і дім на піску Господь наводить переконливу картину випробувань, які прийдуть на християнство при завершенні цього віку. Образ полягає у тому, що люта буря, повінь, а також сильні вітри, що вдарятимуть у будівлю віри тих, які називають себе Його послідовниками, повалять віру кожного, хто будував не на Христі, Скелі, а на піску. Те саме бачимо сьогодні. Могутня злива Правди поширюється серед християнства. Лютує велика буря. Віровизнання християнства тремтять приголомшені. Вони усвідомлюють, що їхні фундаменти людських традицій, штучних теорій, неуцтва, “наук демонів” (1 Тим. 4: 1) є ненадійними. Вони не здатні протистояти великій Правді, зверненій сьогодні на них. Незабаром буря Правди змиє фундамент зі сипкого піску, на якому збудоване номінальне християнство, після чого настане повна руїна. Тільки правдивий народ Бога зможе витримати випробування цього великого Дня, який вже є.

Це – буря і повінь, про які згадує Господь через пророка Ісаю: “І притулок брехні град понищить, а сховище води заллють!.. Як перейде нищівна кара, то вас [фальшивих вчителів] вона стопче! Коли тільки перейде вона, вона вас забере, бо щоранку вона переходити буде, удень та вночі, і станеться, тільки з тремтінням ви будете слухати звістку [Послання, Правду] про це” (Іс. 28: 17-19).

Утиск, як повінь, скоро охопить весь світ. Щоправда, він до певної міри вже почався між усіма народами. Ці суди Господа повинні пробудити всіх людей і привести до усвідомлення потреби в Рамені Єгови, щоб Воно визволило їх, підняло і спасло. Месія має судити весь світ. Погодьтеся, що цей суд (випробування) не міг прийти перед тим, як великий Суддя мав зайняти Своє місце і владу. Отже, наш Господь не міг судити нікого з померлих перед Своїм першим приходом. Також всі повинні знати, що світ загально ще не був на випробуванні, відколи наш Відкупитель був призначений Суддею, тобто світ дотепер ще не був на випробуванні. І справді, переважна більшість людей ані не знає Судді, ані не розуміє Його Закону, ані не має жодного уявлення про умови та вимоги, потрібні для

вічного життя. І це відповідає тому, про що говорить Святе Письмо.

СУДНИЙ ДЕНЬ Є ЧАСОМ БЛАГОСЛОВЕННЯ

Апостол Павло говорить (Дії 17: 31), що Бог “визначив день, коли хоче судити поправді весь світ через Мужа, що Його наперед Він поставив [Христа, Голову і Тіло], і Він подав доказа всім, із мертвих Його воскресивши”. За часів апостола цей визначений День належав до майбутнього, і він далі є в майбутньому, хоча зараз вже світає. Євангеліє Христа, Добра Новина, має на меті розповісти, що Той, Хто купив світ Своєю дорогоцінною кров’ю, має стати Суддею всіх людей – живих і мертвих. “Всі, хто в гробах, Його голос почують і повиходять”, і “ті, що почують, оживуть” (Ів. 5: 28, 29; 5: 25).

Адам та весь його рід повинен отримати нове випробування. Це буде особисте випробування під просвітницьким і надихаючим впливом великого Месіанського Царства. Це справді “звістка великої радості” для світу, “зітхаючого створіння”. Хоча великий противник досяг успіху в обмануванні більшості (навіть серед християн), щоб вони думали навпаки, цей День Випробування, День Суду повинен прийти на всіх синів і дочок Адама заради їх визволення і благословення, якщо вони цього зажагнуть. Цей Великий День, “бажаний всіма народами” (Гиж.), переконливо змалював пророк Давид (Пс. 96: 1-13; Пс. 97: 1-12; Пс. 98: 1-9). Святі Господа, вірні послідовники Христа, які “йдуть за Агнцем, куди Він іде”, будуть зі своїм великим Головою судьями-помічниками, зайнятими у Його славній праці підняття та реституції людства до всього втраченого в Адамі.

Які ми раді, що очі нашого розуміння були помазані, щоб бачити всі ці дивні задуми нашого Бога! Які ми раді, що можемо розуміти значення темних хмар, які громадяться над світом і незабаром ринуть вниз! Які ми раді бачити срібну облямівку цих хмар утиску і знати, що кінець буде славний, що за зяючим проваллям перед нами, за кров’ю і слізьми близького урагану та бурі зійде блаженне Сонце Праведності зі зціленням та благословенням у Його проміннях, і розбите людство, безпорадне і зневірене, попрямує до світла і слави Царства дорогого Божого Сина!

R5442 (1914 p.)

БАГАТИЙ ДО ПЕКЛА – БІДНИЙ ДО НЕБА

ЛУКИ 16: 19-31

“Хто вухо своє затикає від зойку убогого, то й він буде кликати, та не отримає відповіді”
(Пріказки Соломона 21: 13).

Чи ж наш Господь мав на увазі, що всі багаті чоловіки та жінки повинні провести вічність у нещастях за те, що поживали розкішно щодня і носили порфіру та вісон? Хіба правда, що ми, щоб потрапити до неба, повинні бути вбогими жебраками, вкритими струпами, які лижуть собаки, і їсти крихти зі столу багатих? Хіба характер не має нічого спільного з майбутньою нагородою або покаранням? Далі, хіба можливо, щоби всю вічність багатий, мучений у вогні, бачив бідного в його блаженстві, а ушанований бідний бачив багатого у вічному нещасті? Чи таким є задум всемудрого і вселюблячого Творця, Того, Хто знає кінець на початку?

Багато років ця притча не давала спокою розумам щораз більшого числа святих із Божого народу, серця і голови яких бунтували. Знаємо, що Авраам був дуже багатий, так само Ісак, Яків, цар Давид, цар Соломон і т. д. Знаємо, що Сам Бог дуже багатий. Тоді ми дивимось в єврейський та грецький текст і бачимо, що Авраам потрапив не до Геєни, безнадійного стану, Другої Смерті, а до шеолу, гадес, гробу, могили, стану смерті, де немає жодного вогню.

Наше побільшене знання тільки поглибило таємницю, бо Святе Письмо каже, що шеол, гадес, гріб має бути знищений, що всі мають залишити його у воскресінні. Здається, що жодний інший вірш не погоджується з цією притчею. Вона стоїть осібно, хіба що використати її на підтримку один вірш Об’явлення, який говорить про символічну звірину та символічного фальшивого пророка в муках. Ось так мислячі особи в Церкві спіткнулися і потрапили в заклопотання через цей уривок із нашої лекції.

ТЕПЕР ВСЕ ЯСНО, ЗРОЗУМІЛО

Тепер ми бачимо, що наша лекція є притчею. Її не треба пояснювати буквально, так як і інші притчі та неясні висловлювання нашого Спасителя, на зразок: “Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя”,

і “І коли твоє око тебе спокушає, вибери його... І коли рука твоя спокушає тебе, відітни її...”. Справді, бачимо, що Ісус промовляв до людей тільки в притчах (Мт. 13: 34). І ніхто не був готовий до глибини Його вчення, доки Святий Дух у П’ятидесятницю не почав давати таке вміння.

Яким простим виглядає все це зараз! Яким чудовим! Багато хто з Божого народу радіє, що у світлі теперішнього розуміння Біблії Божественний характер сяє яскраво, чудовий у своїй Справедливості, Мудрості, Любові та Силі.

Не важко зрозуміти, що наша лекція є притчею. Якщо брати її буквально, то, як ми бачили, доведеться абсурдно припустити, що всі жебраки йдуть до неба, а всі багаті – до пекла, бо притча не говорить нічого про характер, про те, що бідний був добрий, а багатий – поганий. Сприймаючи її як притчу, бачимо, що сказане в ній не є тим, що мається на увазі. Так само в інших притчах пшениця і вівці представляють Божих дітей, а кукіль та козли – тих, хто ведений противником, богом цього світу.

БАГАТИЙ ЧОЛОВІК ІЗ ПРИТЧІ

У притчі, яку ми розглядаємо, багатий чоловік представляє один клас, а бідний чоловік, Лазар, – інший. Подивіться: багатим чоловіком був юдейський народ, який перебував у Божій милості понад шістнадцять століть. Юдею були дані обітніці, пророки, благословення та привілеї Угоди Закону. Символічно вони показані в порфірі, вісоні та багато заставленому столі. Вісон символізував образне виправдання через образні жертви. Вбрання з порфіри символізувало царственість, бо юдеї були образним Царством. Їхня багата їжа представляла Божественні обітніці, як на це вказують слова св. Павла (Рим. 11: 9).

За днів Ісуса милість до юдеїв почала слабнути. Вони були цілковито відтяті у 70 році н. е., як це визнають всі юдеї. Протягом відрізка часу у сорок років багатий чоловік, юдейський народ, захворів, умер і був похований. Як народ юдеї пішли до гадес, гробу, і їхнє воскресіння ще не відбулося, хоча сїонізм є його початком.

У той час, як народ помер і був похований, юдеї особисто були живими протягом останніх дев'ятнадцяти століть. Вони зазнали мук душі, коли їх час від часу переслідували ті, які називалися іменем Ісуса, але заперечували Його на ділі. Всі ці століття юдеї з плачем зверталися до Бога, Якого у притчі представляє Авраам, Отець вірних. Єдина відповідь, яку вони отримували, – існує прірва, що відокремлює їх від Бога. Але, дякувати Богу, так вже не буде! Світає Нова Епоха, в якій багатий чоловік повернеться з гадес. Ізраїль, як народ, буде відновлений, і Божа милість знову повернеться до тих, які навчаться потрібних уроків.

БІДНИЙ ЧОЛОВІК ІЗ ПРИТЧІ

Бідний чоловік із притчі представляє покинутий клас. Він включав митників і грішників, які віддалилися від Божої милості. Він також включав поган, на яких Божественна милість ніколи не поширювалася – вони “були... відлучені від громади ізраїльської” (Еф. 2: 12). У них не було вісону образного виправдання, не було порфіри, яка представляла частку в Божій милості бути частиною Його Царства. Жодна обітниця не належала їм. Все, що вони могли мати, – це крихти, які падали зі столу багатого чоловіка.

Святе Письмо ілюструє дві такі крихти, які цей клас отримав від Ісуса. Коли Він зцілив слугу римського сотника, це була поступка на прохання юдеїв, які твердили, що ця людина є приятелем і зробила для них багато доброго, збудувавши синагогу і т. д. Зцілення цього слуги було крихтою. Так само одна жінка, сирофінікіянка, отримала крихту, коли прийшла до Ісуса, благаючи про допомогу для своєї дочки, яку опанував демон. Учитель відповів: “Не годиться бо хліб забирати в дітей, і кинути щенятм”. Тут Він використав звичний для юдеїв вислів про поган – поганських псів. Жінка сирофінікіянка не була юдейкою і не претендувала на милість від Бога, та вона відповіла: “Так, Господи! Але ж і щенята їдять ті кришки, що спадають зо столу їхніх панів”. Ісус побачив її віру і дав крихту, якої вона так прагнула.

Як юдеї померли для милості до них, так і покинуті митники, грішники і погани померли для немилості до них. Тих, які прагнули милості

від Бога, які були голодні та спрагнені Його Слова обітниці, Він прийняв. Перша Церква складалася з класу Лазаря, від якого фарисеї відмовилися як від митників, грішників і поган. Замість того, щоб далі бути чужими для Бога, вони стали Божими дітьми і спадкоємцями Його обітниць. У притчі вони показані як діти Авраама, на його лоні. В образі Ісак був улюбленим сином обітниці, яку отримав буквальний Авраам. У позаобразі Ісус та Його послідовники є духовним Насінням Авраама, прийнятим на лоно Бога і до Його милості. Саме так пише св. Павло: “А коли ви Христові, то ви Авраамове насіння й за обітницею [даною Авраамові] спадкоємці” (Гал. 3: 29).

“ВЕЛИКА БЕЗОДНЯ ПОСТАВЛЕНА”

Велика безодня між юдаїзмом і християнством існувала понад вісімнадцять століть. Весь цей час жоден юдей не мав права наблизитися до Бога, і жоден поганин не мав права зайняти попереднє становище юдея або якимось чином досягти милості по-іншому, аніж через Христа. У Божественному Плані ця безодня існувала незмінно. “Бо під небом нема іншого Ймення, даного людям, що ним би спастися ми мали”, що ним могли би прийти до сердечної єдності з Богом. Ця безодня бере початок тоді, коли прийшов Христос і представив Себе Ізраїлю, коли Його відкинули і розіп'яли.

Дякувати Богу, Його Слово вказує на ще одну зміну епох при другому приході Христа! Тоді клас Лазаря (тепер Божі діти через віру) насправді і славним чином стане Його дітьми за завісою. Разом з Ісусом, їх Господом, вони візьмуть світ під контроль, бо будуть Його Нареченою і співспадкоємицею у Царстві. А що буде з багатим чоловіком? Він отримає воскресіння з гадес!

У той час, як на духовному рівні Боже Царство буде представлене через клас Лазаря, на земному рівні його представлятиме інший клас, який буде юдейським. Юдеї, які розіп'яли Ісуса, не будуть князями на землі, що тісно співпрацюватимуть із духовною імперією Ісуса, але деякі їхні брати будуть – клас, який вони звикли називати батьками. Зі Святого Письма вони знані як “Авраам, Ісак та Яків, та пророки усі”, а також усі, хто під час юдейської епохи

виявився відданим Богу та вірним, про що пише св. Павло в Євр. 11: 32-40.

На це відновлення юдеїв до Божественної милості св. Павло посилається в Рим. 11: 25-33. Він показує, що так само, як ми, Божий народ сьогодні, не завжди були ним, але прийняті до Божественної милості, відколи Ізраїль відламаний від неї, так само у властивому часі ізраїльтяни, відтяти від Божої милості, отримають милість через нашу милість. Тобто, коли Церква, Духовний Ізраїль, здобуде нагороду слави, честі та безсмертя, безодня, яка відділяє буквальний Ізраїль від Божої милості, шезне. Тоді милість повернеться до буквального Ізраїлю. Прийшовши до нього через прославлений духовний Ізраїль, вона в Тисячолітньому віці пошириться через нього на всі народи, племена і мови людства.

Такою є Божественна Обітниця: "І в насінні твоїм усі народи землі благословлені будуть". Духовне Насіння Авраама, Церква, отримає першочергову частку в цій Обітниці, а природне насіння Авраама здобуде другорядну частку. Господь вживе обидвох, щоб забрати прокляття і замість нього вилити на людство милості та благословення, на кожного, хто прийме їх.

П'ЯТЬ БРАТІВ БАГАТОГО

Притча говорить, що багатий вимолував краплю води, щоб охолодити свій обпечений язик. Символічно, тобто алегорично, це представляє юдейський народ у великому нещасті, який просить Бога дозволити християнам трохи допомогти йому в горі. Чи юдеї коли-небудь звертались до Бога за допомогою? Чи вони молились про полегшення від переслідувань, які прийшли на них у минулому і які ще певною мірою продовжуються в Росії? Так, звертались! Більше того, вони апелювали до представників класу Лазаря – представників християнства – просячи про звільнення та полегшення через них.

Як ілюстрацію такої молитви про полегшення в наші дні наведемо звернення юдеїв до президента Рузвельта, щоб він використав свій вплив

на уряд Росії і добився зменшення переслідувань юдеїв. Чи вони отримали цю краплю води? Ні! М-р Рузвельт відповів, що взаємне визнання прав народами не дозволяє на таке звернення з боку дружнього народу.

Притча продовжується і наводить факт, що багатий чоловік мав п'ять братів, які були у небезпеці приєднатися до нього в горі, що випало на його долю. Ким були його п'ять братів? Відповідаємо, що юдеї Палестини за днів Ісуса були представлені переважно поколіннями Веняміна і Юди, тоді як більшість з інших десяти поколінь була розпорошена по різних землях. Виникає запитання: чи ці великі випробування торкнулись тільки юдеїв Палестини, які мали найбільше милості від Бога, чи вони також включали юдеїв, розпорошених скрізь? Відповідь дана в притчі: "Вони мають Мойсея й Пророків, нехай слухають їх". Це доказує, що мова йде тільки про юдеїв, адже погани не мали Мойсея та Пророків. Число п'ять також повністю узгоджується з цим. Якщо два покоління, Юда і Венямин, були представлені в багатому чоловікові, то, відповідно, інші десять поколінь представлені в п'ятьох братах.

І так було насправді. Послання Євангелія, звернене на початку до юдеїв у Палестині, поширилося на кожну землю, і апостол Павло, йдучи до кожного міста серед поган, проповідував передусім юдеям, кажучи: "До вас перших потрібно було говорити Слово Боже; та коли ви його відкидаєте, а себе вважаєте за недостойних вічного життя, то ось до поган ми звертаємось" (Дії 13: 46, 47). Іншими словами, випробування всіх ізраїльтян було таке саме.

Ось так ми відкриваємо для себе глибину мудрості Ісусових учень, про яку ми навіть не могли мріяти. Ми бачимо також, що жадливі, страхітливі учення Середньовіччя отруювали наші думки, заважали нашому духовному зору, не давали бачити красу Господнього Слова. Дякувати Богу за Новий День і за світло, яке світить на Біблію!

R5444 (1914 p.)

НІКЧЕМНІ РАБИ

ЛУКИ 17: 1-10

"Хто хвалиться, нехай хвалиться Господом"
(1 Коринтян 1: 31).

Сьогоднішня лекція складається з чотирьох частин, кожна з яких, безумовно, є окремою і

відмінною. Нам не представлено навіть зв'язку між цими словами. Однак вони показують Мудрість згори. Розглянемо їх по порядку.

“Неможливо, щоб спокуси не мали прийти”. Слово “спокуса” більш правильно означає “спотикання”, або ще докладніше “заманювання в пастку”. Посвячені послідовники Ісуса названі “малими”, бо вони є Новими Створіннями, які тільки почали новий шлях повного посвячення Божій волі. “Немовлята у Христі” – називає їх св. Павло (1 Кор. 3: 1). “Діточки” – пише св. Іван. Цей дитячий стан, однак, не повинен тривати весь час. Повинен бути зріст у благодаті, знанні, любові. Треба здобувати силу характеру, який не тільки має бути розумним, сильним і невіддатливим на заманювання в пастку, але має допомагати іншим, менш розвинутих.

Таким чином, у Церкві більш розвинуті названі старшими – буквально братами старшими. Вони в особливий спосіб представляють Господа між братами, тому небесна утіха, поради, докори і т. п. часом можуть бути послані через них їхнім молодшим товаришам. Існує небезпека бути заманим у пастку, тому що сатана є князем цього віку і тією чи іншою мірою тримає більшість людей під своїм впливом – засліплює неправдою, забобонами, гріхом і т. п. “Для невірних, яким бог цього віку засліпив розум” (2 Кор. 4: 4). Те, що Ісус не мав на увазі немовлят, видно зі слів: “Одне з цих малих, що вірують в Мене”.

Ми не повинні думати, що Ісус несправедливо засудить або покарає когось за несвідому чи ненавмисну образу Своїх послідовників, Своїх малих. Припускаємо, що Він хотів попередити тих, які свідомо будуть намагатися вводити в оману, заманювати в пастку, заплутувати і знеохочувати Його послідовників, Його малих. Ми чули про випадки навмисного, свідомого влаштування змови проти послідовників Господа, і наскільки це правда, настільки воно свідчить про сатанинський дух.

Часом правдивий народ Бога втягують у служіння сатані, про що свідчать слова: “Кому віддаєте себе за рабів на послух, то ви й раби того”. Противник поневолив та певний час використовував Савла з Тарсу, але той пояснює, що Бог змилювався над ним, бо він робив це ненавмисне. Коли б він робив це зі свідомим

наміром, то, будьмо певні, Бог не проявив би до нього стільки милості, щоби визволити з допомогою чуда. Коли б він це робив далі у своїй запеклій притомності, то для нього було би краще прив'язати на шию млиновий камінь і кинутися в море.

Особа, яка би потонула в морі, втратила би тільки теперішнє життя, а не майбутнє у Тисячолітті, після пробудження зі сну смерті. Тоді вона матиме повну можливість просвітитися через слухняність та повернутися з гріха та смерті. Натомість ті, які свідомо переслідують послідовників Ісуса і намагаються відвернути їх від шляху праведності, викривляють власне сумління і деградують настільки, що їм буде після гробу набагато важче прийти до згоди з умовами Нової Епохи. Словом, той хто грішить проти світла і знання, ставить під загрозу свої шанси на вічне життя.

ВАЖЛИВІСТЬ ДУХА ПРОЩЕННЯ

Вірші 3 та 4, мабуть, є частиною тієї ж проповіді, яка занотована у Мт. 18: 15-22. Урок звернений до послідовників Ісуса, а не до світу. Він стосується передусім їхнього обов'язку перед братами з Дому Віри, проте у другому значенні він має ширше застосування. Часом йому можна надати це ширше застосування, однак у Мт. 18: 1-35 сказано спочатку порадитись із братами, а потім, якщо потрібно, представити справу Церкві. Отже, це доказує нам, що насправді дана річ не стосується нікого, окрім Церкви.

Уроком є милосердя – безмежне милосердя. Суть такого аргументу в тому, що всі потребують милосердя, Божественного милосердя, бо всі недосконалі; і щоб допомогти нам у розвитку цієї благодаті, Господь влаштував так, щоб Його благословення для нас, Його милість залежали від наших зусиль проявляти цю рису Богоподібності. “Будьте ж милосердні, як і Отець ваш милосердний”, “добрий бо Він до невдячних і злих”.

Здається дивним, що наші прабабки і ми самі були настільки введені в оману фальшивими ученнями, які св. Павло називає “науками демонів” (1 Тим. 4: 1). Свого часу ми думали, що Небесний Отець абсолютно нічого не пробачає, що Він повний ненависті до Своїх людських створінь за те, що вони згрішили, замість того,

щоб пробачити їхній гріх. Ми наполягали на тому, що карою, покаранням, за гріх повинні бути муки, до того ж всю вічність. Як мало ми розуміли справжній характер Бога усілякої благодаті, Отця милосердя!

Дехто з нас, можливо, намагався виправдати власні помилки припущенням, що Бог, зрозуміло, був самою добротою, сердечністю і любов'ю, однак за Ним стояв неблаганний Закон, який вимагав тортур для Його створінь, від якого Він не може ніде подітися і який зобов'язує Його робити речі, які Його власний Закон засудив у людстві.

Інші з нас обманювали себе, думаючи, що всі люди одного разу, десь між народженням і смертю, мали повну можливість повернутися з гріха до праведності і стати святими. Тільки в останні роки дослідники Біблії починають усвідомлювати, якою абсурдною є така позиція. Зараз ми розуміємо, що за чотири тисячі років тільки один невеликий народ, юдеї, знав Бога, мав обітницю вічного життя, а також вказівки стосовно гріха і покарання за нього. І навіть юдеїв, яким був даний Закон, за словами Ісуса та Його апостолів, засліпив сатана. Ісус, звертаючись до Своїх апостолів, казав: "Очі ж ваші блаженні, що бачать, і вуха ваші, що чують". Весь народ юдеїв ані не бачив, ані не чув. Те саме є правдою про дев'ять десятків мешканців християнства, не кажучи вже про язичників.

Не маючи найменшого підтвердження у Святому Письмі (а всупереч йому), багато хто з нас тримався жакливної теорії, що всі, які не чули про Христа в теперішньому житті, а також ті, які не стали святими послідовниками і не пішли Його слідами, будуть вічно мучені від рук демонів. Зараз ми бачимо, як Біблія навчає, що тільки відносно малий клас тих, які тепер мають вуха, щоб слухати, і очі, щоб бачити, і які увійшли у відносини угоди з Богом через Христа, може йти слідами Ісуса. Тільки для них теперішнє життя закінчує всяку можливість здобути вічне життя. Для решти людства Бог передбачив майбутнє життя через воскресіння суду.

Воскресіння є не тільки для класу Церкви (Перше, головне Воскресіння), але й для "праведних і неправедних" (Дії 24: 15). Клас Церкви здобуде славу, честь і безсмертя. Неправедні вийдуть із гробу на суди, випробування, винагороди

і покарання. Щоб дати їм суди та нагоди здобути вічне життя, буде запроваджене Царство Месії. Власне, для того, щоб Він міг призначити відповідних суддів для допомоги людям, щоб справедливо нагороджувати і карати, Він тепер кличе Церкву в плоті. "Хіба ви не знаєте, що святі світ судитимуть?" (1 Кор. 6: 2).

СИЛА ВІРИ І СИЛА ЛЕГКОВІР'Я

Вірі приписують багато того, що є простим легковір'ям. Коли би хтось клявся нам, що Місяць зроблений зі зеленого сиру, вірити йому було би легковір'ям. Ми повинні запитати: "Хто він такий, щоб про це говорити, і що саме він знає краще від нас?" Віра, яку радить Біблія, стосується речей, які Бог обіцяв. Ми маємо заохочення бути повними такої віри в Бога – ні в чому не сумніватися, не ставити питання, чи Він може виконати всі Свої добрі обітниці.

Наші прабатьки занадто поклалися на людей. Те, що вони вважали вірою, було простим легковір'ям. Вони проковтнули віровчення Середньовіччя, і чим абсурднішим було твердження, тим більшу віру, на їх переконання, вони мали. Краще б вони сказали: "А де доказ? Де Бог казав про це?" Ті, які захищали віровчення, з недовір'ям ставилися до тверезої віри, звинувачували її в ересі, і спалили на вогнищі багатьох правдиво вірних. Урок у тому, що ми повинні приймати вірою тільки те, про що Господь дав запевнення у Своему Слові, а це означає, що ми повинні бути особливо уважними, щоб мати чисте Боже Слово, відсіюючи хибний переклад і вставки.

Повернемося до нашої лекції. Учні Ісуса були, очевидно, вражені величчю Його учень, а також труднощами, які повинні лежати на шляху виконання всіх дивовижних речей, записаних у Законі та Пророках, про які розповідав Ісус, тобто про Його Месіанське Царство і т. д. Тож вони просили Ісуса, щоб Він додав їм віри. Ісус відповів словами, які значною мірою перекручують у наші дні. Він сказав: "Коли б мали ви віру, хоч як зерно гірчичне, і сказали шовковиці цій: «Вирвися з коренем і посадися до моря, то й послухала б вас»". У двох інших випадках Ісус схожим чином згадав про гори, кажучи, що одного слова віри було би достатньо, щоб перенести їх у середину моря.

ЩО ВІН МАВ НА УВАЗІ?

Учитель не збирався вмовляти юдеїв пробувати наказувати горам перенестися в море, а радше хотів, щоб вони розуміли, що коли в них буде належна віра в силу Бога, і вони отримають наказ від Бога перенести гору в море, то повинні дати такий наказ із вірою, і це дасть результат. Але Бог не давав такого наказу переносити гори чи дерева. Тому віра не має підстави діяти в таких випадках.

Коли одного темношкірого брата запитали, що б він зробив, коли би Бог сказав йому стрибнути через кам'яний мур, він відповів: "Стрибнув би". Словом, ми повинні мати абсолютну довіру до Божого Слова, а не тільки бути переконаними, що ми чули і зрозуміли Його Послання. Тоді з вірою, яка здатна пересувати гори, ми повинні виконати Його накази. Але Бог не дає безглузких або непотрібних розпоряджень. Він залишає людській винахідливості викорінювати дерева і прокладати тунелі в горах, і ніколи не дає такі накази. Тому, якби якась людська істота сказала нам щось таке, ми поступили б легковірно, якби послухались її. Бог так не робить.

БУТИ НІКЧЕМНИМ ДЛЯ СВОГО УЧИТЕЛЯ

Деякі послідовники Христа, безумовно прогресивні, часом є надто наполегливі, самовпевнені. Коли вони стають Його учнями, ці риси не змінюються миттєво. Старі речі минають поступово, а на їхнє місце приходять нові. Ця лекція містить урок, який повинні пам'ятати всі

Його учні і який особливо важливий для класів, згаданих тут. Вони повинні пам'ятати, що діяльність Божої благодаті, якій ми підкорені, є для них Його милістю. Їхня слухняність Його наказам має на меті, передусім, їхнє виправлення і розвиток, а також майбутнє благословенне життя. Вони повинні пам'ятати, що навіть їхня служба Господу є привілеєм, що Бог не має користі від їхньої служби.

Ми всі є нікчемними слугами в тому значенні, що Бог цілком може обійтися без нас, може краще виконати Свою працю по-іншому, не через нас. Він може використати як Своїх посланців ангелів або різне провидіння в житті. Ніхто з нас не є незамінним у Його праці і для Його слави. Зовсім навпаки, можливість увійти в Господній виноградник і трудитися в ньому є, передусім, нам на користь. Така служба приносить радість, яких в іншому випадку ми б не мали. Вона приносить певні труднощі, потрібні для нашого розвитку та кваліфікації для вищої праці за завісою. Апостол каже: "Бо спасенні ви благодаттю [Божественною милістю] через віру". До певної міри віра є справою нашого власного розвитку. Однак апостол поспішає додати, що віра є не від нас самих, що навіть вона – дар від Бога, і ми не можемо хвалитися навіть нашою вірою. Що ми маємо, чого б ми не прийняли від Господа? Початкова віра ґрунтувалася на деякому знанні, яке Боже провидіння дало нам, і можливо, що навіть до цього ми були приготовані через вдале народження.

R5445 (1914 p.)

“ЯКА ВЕЛИКА МИЛІСТЬ ТВОЯ!”

“Ліпша бо милість Твоя над життя, й мої уста Тебе прославляють”
(Псалом 63: 4).

Бог має доброзичливі вдачу і ставлення, Він милосердний. Це видно повсюди і в певному значенні слова проявляється в стосунку до всіх Його створінь – не тільки розумних, але й нетямущих – які створила Його рука. Він добрий і милосердний до справедливих і несправедливих, посилає сонячне проміння і дощ на добрих і на злих. Але особлива Його милість, особлива любов захована для тих, хто має люблячі риси

серця – прикмети характеру, які дозволяють Йому любити їх так, як кожна добра людина любить іншу, з добрим і шляхетним серцем людину.

Бог має таку любов до святих ангелів. Він мав таку любов до Адама перед його гріхопадінням. І відколи увійшов гріх, Він має почуття милості до тих з Адамового роду, хто, розуміючи свій гріх, прагне повернутися до Бога і виконувати Його волю. Милість спонукала Його створити для них дивовижний задум. Він передбачив, що частина з них буде земної природи, щоб отримати благословення вічного життя тут на землі після

повернення до досконалості Едему. Для інших Він передбачив, що вони будуть мати духовну природу. Справді,

“Ласка Божа так широка,
Як найширший океан”.

При цьому Бог не любить свідомого грішника. Це співзвучне з праведністю. Ми можемо любити нетямущу людину, яка порушує Закон Бога через брак знання і відповідної інформації; але ми не змогли би належним чином любити того, хто злий, чиїм наміром серця, волі є робити зло. Бог не має любові до непоправно злих. “Безбожних усіх Він понищить”. Він постановив, що тільки ті, які прийдуть до згоди з Його праведністю, можуть мати благословення вічного життя. Вони повіки матимуть щастя; завжди матимуть Його люблячу прихильність.

Псалмист відчув Божу милість на власному досвіді. Коли він був помазаний на царя Ізраїлю, то знав, що знайшов милість у Божих очах. Пізніше, коли він робив зло, Бог карав його і карав у любові, бо Давид був людиною по Господньому серці – мав бажання чинити правильно, чинити Божу волю. Як стрілка компаса може в певних умовах відхилитися від правильного положення, в якому вона вказує на полюс, так і деякі принади час від часу зваблювали Давида і вели на хибний шлях. Та коли напасть минала, або ж Господь давав йому побачити його гріх, його серце наvertsалося до Єгови, як стрілка компаса повертається на своє місце і знову вказує на полюс. Ось чому цар Давид казав, що життя без Божої милості для нього нічого не варте, що він не буде його цінувати, якщо позбудеться милості Господа. Його уста завжди визнаватимуть Господа, будуть розповідати про Його милість, звіщати Його чесноти.

НАШЕ ПОМАЗАННЯ НАБАГАТО ВИЩЕ

Це ще вірніше, коли йдеться про нас, правдиво посвячених Господніх дітей, які щоденно намагаються служити Йому і йти слідом за Вчителем. Всі, хто благодаттю Божою увійшов у відносини угоди з Ним завдяки примиренню за гріх, стали синами Бога і були зачаті святим Духом. Ось так ми увійшли в помазане Тіло Христа. Ми не помазані на земний престол як Давид. Наше помазання дає щось більше: воно

помазує нас на небесний престол, щоб разом керувати усією землею.

Жоден цар або імператор на будь-якому земному престолі не може сподіватися царювати більше, ніж кілька коротких років. Хто ж вважатиметься гідним царювати з Месією, ділити Його престол, той царюватиме тисячу років. І це тільки початок їхньої слави. Наш Отець на Небесах, Який сьогодні виховує і приготує нас до цього славного возвеличення через Свого Однородженого Сина, з Яким ми повинні царювати, дає запевнення, що Він буде з нами, щоб керувати нашим шляхом, щоб усе допомагало на добре нам, бо ми любимо Його і покликані згідно з Його постановою.

Отже, Бог проявив до нас милості більше, ніж до всіх інших людей за всю історію світу. Ми маємо Його надзвичайно великі і цінні обітниці, а також Його особливу любов. Чим більше ми оцінюємо цю любов, славні обітниці та щедрі дари Його благодаті, чим більше наші серця відповідають вдячності, тим більше Його милість стає дійсністю для нас, тим більше ми готові класти своє життя в Його службі.

Так було з Ісусом. Він понад усе віддавав перевагу милості Отця, тож завдяки Його постанові Він відкрив нову і живу дорогу для нас, щоб ми, стаючи Його учнями, могли розділити з Ним особливу милість Бога і незрівнянні обітниці, даровані лише тим, які “йдуть за Агнцем, куди Він іде”. Наші уста справді будуть славити Бога! І не тільки вони, але й наші гаманці, рахунки в банку і наш вплив. Все, що ми маємо і все, що ми сподіваємося мати коли-небудь, буде славити Господа.

“ЛЮБЛЮ ЗВІЩАТИ ПОВІСТЬ”

Збагнувши невимовну милість нашого Отця до нас, яка краща від цього дочасного життя разом зі всім, що воно може дати, і з радістю поклавши на Його жертovníк кожне земне добро, кожну надію і амбіцію, кожне вміння, ми раді розповідати Добру Вістку Спасіння іншим. Ми раді звіщати чесноти Того, Хто покликав нас із темряви до Свого дивного світла. Це Послання занадто добре, щоб тримати його при собі! Коли б ми не могли звіщати його, воно було б як палючий огонь, замкнений у наших костях. Тому ми повинні його розповідати. Ми готові до того,

що розповідь про нього буде приносити нам труднощі, втрату грошей, нерозуміння і переслідування з боку колишніх друзів і, можливо, ламання наших сімейних уз. Ми готові, що світ і організоване християнство будуть дивитися на нас насупленими очима.

ВІРШ СТОСУЄТЬСЯ ТІЛЬКИ СВЯТИХ

Пророк Давид у нашому вірші пророчо говорить про Церкву Христа. Ці слова не можна віднести до когось іншого, окрім святих Бога. Тільки ті, які ходять і розмовляють з Богом, заслуговують на Його милість, яка є більш цінною і бажаною, ніж земне життя. Якби ми попросили пересічного номінального християнина зіставити цю річ і сказати, чи він проміняв би це життя на милість Господа, чи поклав би з одного боку на вагу всі добрі речі, надії, амбіції, сімейні узи, громадське становище, церковництво, повагу в людей, а з другого – Божу милість – він вагався б і остаточно вирішив би справу на користь речей цього життя.

Суть у тому, що такі особи не надто цінують Божественну милість. Вони чули і прийняли вірою дещо про Всемогутнього, дещо правдиве і дещо неправдиве; але неправильне висвітлення Божого характеру і Плану (разом з довколишніми світськими впливами) значно нейтралізувало, витіснило і зробило нечинною правду, якої вони навчилися, тому їм бракує довіри до невидимих речей. Відповідно, у співвідношенні десять до одного вони оцінюють світські інтереси більше, ніж Божественну милість.

Ті, які завдяки Плану Віків почали розуміти милість і ласку Господа, є поставлені на випробування, якщо вони взагалі Божі діти. Але якщо вони просто раді дізнатися, що не існує місця вічних мук і що повний любові Божий план охоплює весь людський рід, їхні серця недостатньо зворушені, щоб відгукнутися на такий прояв Його великої любові. Вони йдуть своїм шляхом, раді, що їм вдалося звільнитися від рабства неправди, наче ті дев'ять прокажених, яких зцілив Учитель, які так і не повернулися, щоб прославити Його або щоб запропонувати послужити Йому. Власне, таких, на жаль, є більшість! Ми знаходимося у великому дні випробувань. Хто зможе встояти у випробуванні цього злого часу?

БОГ – СОНЦЕ НАШОЇ ДУШІ

Ця любляча милість Бога, яку так цінують правдиві святі, не є милістю щодо самих лише майбутніх перспектив і надій, але блаженним надбанням також у теперішньому житті. Вони поступово починають цінувати спільність і єдність з Господом настільки, що будь-яке порушення цієї спільності несе зі собою тягар душі. Воно приносить болісну пустку, яку ніщо інше не може заповнити. Це відчуття чудово виражає гімн, який ми часто співаємо:

“Отче Мій, Сонце для душі,
Немає ночі при Тобі,
Хай темні хмари звідусіль
Не закривають образ Твій”.

Правдива Божа дитина буде ходити з Ним так уважно, щоб жодна річ, якою б солодкою або вартісною вона не була для тілесної людини, не змогла затулити від неї обличчя Отця, бо це вважалося б лихом, з яким ніщо не можна порівняти. Краще позбутися такої вартісної речі як права рука, або виколоти таку цінну річ в житті як око, аніж ця річ мала б опинитися між Божою дитиною та її небесним Приятелем, Якого вона полюбила понад усе. Для таких Бог справді є Сонцем душі, без якого життя було б темнішим від ночі.

ТЕМРЯВА НЕНАВИДИТЬ СВІТЛО

Дехто, називаючи себе учнем Христа, може вважати, що християнське життя не повинно коштувати земної дружби; що таке уявлення є перебільшенням; що вимагати цього від християнина є крайністю; що шлях, який веде до таких наслідків, є безглуздя. Але ж ні! Слова нашого Учителя такі ж вірні сьогодні, як і тоді, коли Він їх говорив: “Коли б ви зо світу були, то своє світ любив би. А що ви не зо світу, але Я вас зо світу обрав, тому світ вас ненавидить” (Ів. 15: 19). Також справджується вислів апостола: “Та й усі, хто хоче жити побожно у Христі Ісусі, будуть переслідувані” (2 Тим. 3: 12).

Чому Учитель втратив громадське становище і прихильність церковництва за Своїх днів? Чому доктори богослов'я та знатніші з релігійних людей ховали від Нього своє лице? Чому вони врешті так розлютилися на Нього, що розіп'яли Його? Чи ж Він зробив щось погане? Ні, Він

ходив скрізь і робив добро. Причиною було те, що Він казав правду. Він говорив про речі, які вони визнавали правдивими, але настільки змішали їх з “переданнями старших”, що стали запаморочені, сп’яніли і посліпнули, щоб сприймати щось, окрім викривленого погляду на діяльність нашого Господа і Його учення. Їхні серця не були в доброму стані перед Богом. “Темрява ненавидить світло”.

Переслідування Учителя прийшли не від зовнішнього світу, а від тих, хто за Його днів називав себе святим народом. Так було завжди відтоді, і так є сьогодні. Ті, хто чинить опір Правді, це не світські люди за межами церков (за невеликим винятком), а ревні сектанти, яких сатана осліпив фальшивими ученнями та кривотлумаченнями. Тому нас не повинно дивувати, що скрізь, куди йде Правда, вона є Мечем, який робить поділ, як про це говорив наш Господь. Такі умови стають випробуванням для послідовників Ісуса. Чи ми готові стерпіти ненависть, насмішки, образи, які приносить

вірність Правді? Чи любляча милість нашого Отця є більшою, набагато більшою, від прихильності і привітності цілого світу, і навіть більшою від самого життя?

СЛАВНА АРФА ВІКІВ

Якщо так, то ми можемо йти вперед в Його імені, радіючи дорогою і славлячи Його нашими устами, співаючи Нову Пісню, яку Він вклав у наші уста: “Ліпша бо милість Твоя над життя, й мої уста Тебе прославляють”. Співати цю пісню коштує чогось. Тільки ті, хто навчився грати на Божій Арфі, хто настроїв всі струни в досконалій гармонії, можуть правильно відтворити цю “Пісню Мойсея і Агнця”. Ніколи досі не можна було заграти таку мелодію на цій чудовій Арфі, бо ніколи досі не були відомі як слід всі її акорди та звуки. Тепер її музика зачаровує! Тож берімо в руки цю чудову Арфу Віків і в супроводі акордів співаймо духом і розумінням дивну, радісну Нову Пісню!

R5440 (1914 p.)

“ПІД ЙОГО КРИЛАМИ”

“Він пером Своїм вкриє тебе, і під крильми Його заховаєшся ти” (Псалом 91: 4).

Псалом 91 безсумнівно стосується Церкви і особливо Церкви в кінці цього віку. Та оскільки він адресований немовби до однієї особи, особисто, то, можливо, звертання є загально до Христа, від Голови до останнього члена Тіла. Наш Господь Ісус мав Свої випробування і труднощі і потребував захисту та опіки. Тому Він звертався до Небесного Отця і шукав потрібної допомоги. Так само є з усім Господнім народом.

Але псалмист, здається, має на думці, перш за все, наші дні. “Впаде тисяча з боку від тебе, і десять тисяч праворуч від тебе, до тебе ж не дійде”. Звичайно, в минулому були часи, коли тисячі падали від переслідувань і т. п., але відпасти, як згадано тут, здається, означає відпасти від Божого народу. В описаній великій битві багато хто відійде убік, постраждає, буде поранений і навіть вбитий.

Ця битва, розуміємо, є при завершенні Євангельського віку. Сили темряви шикуються проти посвяченого Божого народу і тих, хто з ним. Ще ніколи не було такого часу, щоби Божий народ,

як одне ціле, мав стільки нагод і такий великий успіх, як мало християнство у минулому столітті (*написано на початку 20 ст. – прим. ред.*). Внаслідок нападів сатани, які були за останні п’ятдесят, шістдесят чи сімдесят років, багато хто потрапив у невіру, поступився Вищій Критиці, недовір’ю, різні сторони якого показані як велика моровиця. Бачимо, яке морове невір’я існує в цій землі. Його прибічники введені в оману противником – можливо, без жодного такого наміру з їхнього боку.

Цілком ймовірно, що в майбутньому багато з них, зрозумівши Правду, визнає свою помилку; а поки що в християнстві панує велика засуха. Відвідуваність церков падає. Численні служителі проповідують те, у що самі не вірять. Вони відпали від благодаті, відпали від Божественної милості, перестали оцінювати Боже Слово.

НОГИ ХРИСТА

Цей вірш дає також зрозуміти, що клас “ніг” Христа живе в наші дні. “Своїм Ангелам Він на- каже про тебе,.. щоб не вдарив об камінь своєї ноги”. Всі члени пов’язані з Головою і один з

одним. Ці “ангели”, розуміємо, представляють Божественні обітниці та різне сприяння святим. Сказано, що вони носять ці “ноги” на руках, щоб ті не спіткнулись об Камінь Спотикання в теперішньому часі (Іс. 8: 14). Замість того, щоб спітнутися об цей Камінь, вони будуть підняті Ним до того, щоб краще оцінювати і до вищих умов. Ці “ноги” стоятимуть непорушно.

В образній мові нашого вірша ті, хто “вкритий пером”, представляють кожного зі згаданого класу. Як курка збирає курчат під свої крила, так Бог є немовби матір'ю для Свого народу і радо громадить його до Себе, даючи потрібний захист під Своїми крильми. Вони можуть цілковито довіряти, що все буде для їхнього добра, бо вони – Його, пробувають “в тіні Всемогутнього”.

Всемогутній зображує Себе як матір-пташину. Терпеливість матері до малих курчат є дивовижною, вона готова пожертвувати для малих пташенят своїм життям. Так і Господь готовий зробити все, щоб захистити Своїх, тих, що знаходяться під Його опікою. Ісус прийняв би юдеїв під Свій захист, та вони як народ не зрозуміли своїх потреб і тому загинули у великому часі утиску. Він звернувся до них зі сльозами: “Скільки разів Я хотів зібрати діти твої, як та квочка збирає під крила курчаток своїх, та ви не захотіли!”.

“КРИЛА” І “ПЕРО” НАШОГО ОТЦЯ

Якщо би ми провели детальний розгляд нашого вірша, то сказали би, що слово “перо”, мабуть, містить у собі трохи іншу думку, ніж слово “крила”. “Він пером Своїм вкриє тебе, і під крильми Його захищаєш ти”. М'яке, пухнасте пір'я крил

квочки зберігає тепло для курчат і захищає від ворогів, що збираються напасти. Отже, малих курчат захищають не тільки міцні крила, але й пір'я на грудях матері-квочки. Ми бачили, як квочка попереджає їх про наближення небезпеки і квочке до них. Вони біжать до неї і вмощуються під її крилами, вільні від страху і задоволені, що знаходяться в безпечному місці. Тепер видно тільки маленькі голівки і визираючі оченята. Але курчата почувають себе в повній безпеці.

Так само з нами. Любов нашого Небесного Отця, опіка і захист є Його крилами і пером, які заслоняють нас від усякої кривди, тримають у теплі і безпеці. Він здатний зробити так, щоб кожне випробування в житті було для нашого добра. Однак треба пам'ятати: ця обітниця, що з волі Бога все допомагатиме нам на добре, є обітницею для Нового Створіння, а не для старого. Часто інтереси Нового Створіння і старого відмінні. Бога цікавить все, що стосується нас, і Він спрямовує наші дочасні справи для наших найкращих духовних інтересів. Коли би ми занадто розбагатіли, це могло би стати шкодою для нас як Нових Створінь. Тоді наші дочасні справи можуть піти не так, як потрібно. Ми не є настільки мудрі, щоб знати, що найкраще для наших інтересів як Нових Створінь і що було би найкорисніше у нашій боротьбі проти світу, плоті та диявола. Тому ми повинні утікати до Господа і приймати всі труднощі, які можуть прийти, бо вони є найкращими для нас, і ми повинні намагатися здобути з них призначені уроки віри та слухняності.

R5437 (1914 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.